

S M E T Á N E K

Zimní pohádka

č. 95

Zimní Smetánek

Nastal den, kdy zapadala celá Praha a musely se kopat tunely ze sněhu.

Já jsem šel sám domů a viděl jsem všude jenom pluhy na odhrabávání sněhu. Přišel jsem domů a díval jsem se z okna, v tom mě napadlo, že bych si mohl udělat svůj tunel. Rychle jsem se oblékl, vzal jsem si hrablo a šel jsem. Na ulici jsem potkal kamaráda Matěje a zeptal jsem se ho, jestli mi nechce pomoci. On řekl: „No jasně, dojdou si pro hrablo a jdou kopat.“ Chvilí jsme kopali. Vykopali jsme už tak 1 metr krychlový a najednou Matěj viděl kamaráda Kubu, rychle jsme se rozběhli, abychom ho stihli. Když jsme ho doběhli, tak jsme se ho zeptali: „Jdeš s náma kopat tunel?“ Kuba řekl: „Hele, já jsem se teď vrátil z tréninku, tak si půl hodky orazím a přijdu.“ Kuba vypadal velmi unaveně, tak jsme ho nechtěli přemlouvat. Matěj se najednou zeptal: „Kam vlastně kopeme?“ Já jsem mu odpověděl: „Já vlastně ani nevím, ale je to zábaa, žve.“ Matěj mi odpověděl, že je to zábava, ale takhle ve dvě ho to už moc nebaví. Já jsem mu rozmlouval, že až přijde Kuba, tak ho to určitě bude bavit. Matěj říkal: „Ale Kuba přijde až za 20 minut, co budeme dělat teď?“ Já jsem zařval: „Hele, Kuba jde. Kubo, jak to, že jsi přišel tak brzy?“ Kuba řekl: „Už mě to doma nebavilo, tak jsem si řekl, že už půjdu s vámi kopat.“ Pomyslel jsem si, že teď to bude dvojnásobná zábava. Tak jsme kopali a kopali, až jsme byli unavení. A řekl jsem: „Hele asi už půjdeme domů, já už jsem unavený.“ Kuba řekl: „Já jsem už unavený a co ty, Matěji?“ Matěj odpověděl: „OK, tak jdeme, tak ahoj.“ Tak jsme se rozloučili a šli domů.

Jan Urbánek 6. B

Zimní pohádka

Blížila se zima a medvědí rodinka si užívala klidnou pohodu, malá medvíďata si hrála.

Jedno z medvíďátek bylo velmi zlobivé a divoké - proto mu říkali Lumpík. A pořád se někam zatoulávalo. Druhý den se už začalo ochlazovat a přicházela zima. Maminka se začala připravovat na lov a vzala s sebou i malá medvíďata. Za chvíli už byli daleko od domova, Lumpík se pořád ohlížel a najednou uviděl zajíce. Rychle za ním vyrazil a utíkal dál a dál. Najednou spadl do hluboké díry a nemohl ven. Začal volat o pomoc, ale nikdo ho neslyšel. V tom se u jámy něco objevilo, nebyla to však ani maminka, ani malá medvíďátka. Byl to velký hladový vlk, který se však k Lumpíkovi dostat nemohl, a tak po chvíli odešel. Začalo hustě sněžit, ale maminka se nemohla uložit k zimnímu spánku bez zatoulaného medvídka. Nakonec si Lumpík dodal odvahu a sám vylezl z jámy, hlasitě zakňučel, až ho až ho maminka uslyšela a přiběhla mu na pomoc. I když si Lumpík zasloužil potrestat, maminka ho odnesla do bezpečí a všichni se uložili ke spánku.

Annabell Bowyer 6. B

Zimní pohádka

Začalo to, když jsem vstala z postele. V pokoji byla hrozná zima, koukla jsem se z okna ven. Stromy byly pokryty sněhem. Vyběhla jsem na zahradu a na sněhu jsem viděla kočičí stopy. Moje kočka Jirka ráda chodí po sněhu, takže jsem pochopila, že to jsou její stopy. Po snídani jsem pozvala kamarádku bobovat a odpoledne jsme spolu šly do parku. Venku byla zima, stromy byly zmrzlé a já jsem pomalu chtěla domů do tepla. Za chvíli chtěla i moje kamarádka domů, tak jsme šly ke mně. Moje máma nám připravila horké kakao se šlehačkou. Pily jsme kakao a koukaly jsme se z okna na krásné lesklé stromy.

Karolina Machulyan 6. A

Zimní pohádka

Kdysi dávno na jedné vzdálené planetě žily dvě nepřátelské skupiny lidí. Jejich spor vznikl velmi dávno. Jediné, co se o nedorozumění ví, je, že část populace zůstala ve vyhnanství. I když mezi nimi panuje nenávist, nikdy nedošlo k ničemu hroznému.

Jednou vesmírný duch na planetě uvažoval nebezpečný lektvar. Všichni věděli, že ten by dokázal planetu oteplít. Lektvar změnil příměří v konflikt.

Letňáci chtěli zem oteplít ke svému prospěchu a ne kvůli přírodě, naopak řádníci ji chtěli nechat krásně přírodně zasněženou.

Vesmírný duch jim sdělil, že lektvar ukryl na planetě a nachází se někde v opuštěném dole.

Jelikož si obě strany zapsaly, kde jsou všechny doly, zdálo se jim to jako jednoduchý úkol.

Většina lidí, jakmile se o té novině dozvěděla, se hned vydala lektvar hledat. Dva řádníci, dobří kamarádi Hugo a Bert, měli rádi výpravy, a tak se samozřejmě chtěli vydat na cestu. Chlapci si předtím, než vyrazili, zašli pro radu ke zkušenému Dobrodějovi. Po jeho radě vyrazili z města Sněžník. Šli lesem a snažili se dostat do opuštěného dolu. Když se začínalo stmívat, rozhodli se, že přenocují pod stromem. Následující ráno se podívali, jak daleko od dolu jsou, a zjistili, že jsou asi v polovině cesty. Když večer do dolu dorazili, byli velmi unavení, a proto se do dolu vypravili až další ráno. Po dlouhém dni se jim podařilo lektvar najít. Po té se vrátili zpátky na povrch.

Najednou zahlédli letňáky, kteří běželi přímo na ně. Lekli se a utíkali, co jim nohy stačily. Naštěstí se letňákům ztratili a vrátili se do Sněžníku. Předali lektvar radě města a ta se rozhodla lektvar zničit.

Kryštof Pirner 7. B

Zimní pohádka

V jednom krásném zasněženém parku žil malý skřítek jménem Mikuláš. Mikuláš si přál, aby měl v dospělosti malý stánek s občerstvením.

Parku vládla královna Laura. Byla velmi milá a laskavá, ale její zlý bratr, princ Radovan, chtěl být králem celého parku. Královna Laura měla ráda zimu a sníh, ale princ Radovan neměl zimu rád. A tak jednoho dne unesl královnu Lauru a schoval ji na tajné místo, aby ji nikdo nenašel. Princ Radovan, teď již král Radovan, začaroval celý park, aby nebyla zima, ale léto. Všichni skřítky se museli smířit s tím, že už neuvidí sníh, ale Mikuláš nechtěl léto, a tak se rozhodl, že zachrání královnu Lauru, aby vrátila zpátky zimu.

Zabalil si věci a vyrazil na cestu. Věděl, že to bude dlouhá a nebezpečná cesta, ale za záchranu parku to stojí. Mikuláš šel chvíli lesem, ale pak se setmělo a nebylo nic vidět, a tak si rozložil spacák a šel si lehnout. Hodně se bál. Ještě nikdy nespál mimo svůj domeček, ale byl velmi unavený a potřeboval si odpočinout, tak během chvíle usnul.

Bylo již ráno, ale Mikuláš se moc nevyspal. Stále slyšel nějaké děsivé zvuky. Sbalil se a vyrazil dál. Po dlouhé době narazil na starou chaloupku, ve které žila stará čarodějnice. Chtěl poradit cestu, která ho přivede ke královně, byl si jistý, že čarodějnice ví, kde je královna schovaná.

Čarodějnice mu chtěla pomoci, ale nebylo to zadarmo. Za svou radu, chtěla kouzelnou hůlku, která byla hluboko v temném lese, a hůlku hlídá nebezpečný tvor. Mikuláš měl po noci strávené v temném lese pro strach uděláno a věděl, že záchrana parku za to stojí. Od čarodějnice dostal mapu a vyrazil.

Po hodině a půl narazil na velkého zlobra.

„Kam si myslíš, že jdeš?“ zeptal se zlobr.

„Jdu pro kouzelnou hůlku,“ odvážně odpověděl Mikuláš. „A proč chceš tu hůlku?“ zajímal se zlobr.

„Chci ji pro starou čarodějnici, která mi za ni řekne, kde je královna Laura. Královna pak vrátí zpátky zimu do našeho parku,“ vysvětlil Mikuláš zlobrovi důvod své návštěvy.

„No, pro jednu bych mohl udělat dobrý skutek, ale musíš mi odpovědět na jednu otázku.“

Mikuláš samozřejmě souhlasil a hned se zajímal, jaká že je to otázka.

„Jak starý je tento stoletý dub?“ řekl zlobr a ukázal na majestátní strom, stojící uprostřed zlobrova pozemku.

Mikuláš dlouho přemýšlel, protože měl jen jeden pokus. Neustále si opakoval otázku a obcházel kolem stromu. A najednou mu to došlo. Byl to chyták. Taková jednoduchá otázka a málem na ni nenašel správnou odpověď. „Sto let, je mu sto let,“ vítězoslavně zakřičel.

Zlobr musel přiznat, že je to správná odpověď. Dal mu kouzelnou hůlku, Mikuláš ji odnesl čarodějnici, dal jí hůlku a řekl, že svou část dohody splnil. Čarodějnice mu prozradila, že královna je v zapomenuté jeskyni u nekonečných vodopádů.

Mikuláš věděl, kde jsou nekonečné vodopády, poděkoval čarodějnici a odešel. Když dorazil k vodopádům, chvíli mu zabralo hledání jeskyně, protože byla schovaná za vodopádem. Prošel vodou a ocitl se v ohromné místnosti plné ledových kamenů.

Volal: „Lauro, královno Lauro.“

Královna se ozvala a Mikuláš šel za jejím hlasem, až ji našel. Byla zamčena za mřížemi. Královna mu poradila, že klíč bude ukryt pod nějakým z ledových kamenů. Mikuláš hledal, hledal, až našel. Královna mu poděkovala za záchranu a běželi zpátky do parku.

Když našla Radovana, dala ho zavřít do vězení a usedla zpátky na trůn. První věcí, kterou udělala, bylo, že vrátila zpátky zimu. Všichni byli šťastní. Pak poděkovala Mikulášovi za záchranu a řekla mu, že si může říct, co bys chtěl, že mu vše splní. Mikuláš chvíli přemýšlel a řekl královně, že už od malička chce svůj stánek s občerstvením. Královna řekla, že je to skvělé přání.

Své slovo dodržela a Mikuláš dostal svůj stánek s občerstvením. Byl moc šťastný, ostatní skřítkové k němu chodili a byli moc spokojeni. Nejspokojenější byl Mikuláš. Všichni žili šťastně až do smrti.

Laura Šlehoferová 8. B

Zimní pohádka

Bylo nebylo, jednoho dne začal padat červený sníh, ale ten sníh nebyl ledajaký. Byl kouzelný. Kouzlo se ukrývalo v tom, že kdo se nebál a přišlo mu to naprosto přirozené, tak si mohl přát cokoliv, co chtěl. Ale mělo to háček. Byl jeden pán, konkrétně správce vesnice, který chtěl všechna přání jen pro sebe. Proto si zavolal všechny lidi z vesnice a začal je přesvědčovat, že je to naprosto normální sníh. Když tomu někdo uvěřil, tak ho donutili si přát to, co chtěl správce. Ale to ještě nikdo nevěděl, že když kouzlo někomu vezmete, tak se váš život zkrátí o jeden rok. A jak moc pan správce kradl přání, tak se každým dnem stával starším a starším. Konečně si toho lidé začali všímat. Nikdo nevěděl proč, ale bylo jim všem jasné, že se děje něco špatného. Po pár týdnech pan správce neudržel vidličku a po měsíci už nemohl skoro ani chodit. Pak si jeden chlapec uvědomil, co se děje a řekl o tom ostatním. Když se na to přišlo, tak všichni žili šťastně až do smrti. Správce samozřejmě umřel.

Adéla Příbrská 6.B

Výprava jako ze snu

Ahoj, jmenuju se Lenka. Bydlím se svou rodinou a fenkou jménem Bublina v malém domku na kraji jedné zapadlé vesničky. „Lenko, běž vyvenčit Bublinu,” zavolala na mě máma, zrovna když jsem četla nejnapínavější část knížky.

Otráveně jsem popadla bundu, vodítko a zavolala na našeho psa. Když jsem vyhlédla ven a zjistila, že venku chumelí, že se budu muset brodit, musela jsem se hodně přemlouvat, abych doopravdy šla. Zabouchla jsem za sebou dveře a vyrazila s Bublinou vstříc ukrutné zimě.

Zatímco jsem pochodovala po obvyklé cestě, Bublina očuchávala všechno, na co narazila.

Najednou, jako by zachytila stopu nějakého obzvlášť dobrého masa, se rozběhla úplně jiným směrem, než jsme měly pokračovat. K lesu.

Rozběhla jsem se za ní, protože poslední, co jsem teď potřebovala, bylo, aby se mi ztratila v lese zrovna, když je večer a sněží tak moc, že skoro není vidět na krok.

Naštěstí jsem pořád slyšela její štěkot, takže nemohla být daleko. Doběhla jsem na měsícem ozářenou mýtinu. Když jsem uviděla Bublinu, spadl mi kámen ze srdce. Jenže pak jsem si uvědomila, proč tak štěkala. Šest metrů ode mě se tyčil obrovský bílý sněhem obalený drak. DRAK.

Civěla jsem na něj, on civěl na mě a Bublina štěkala. S trhnutím jsem se probírala z transu a opatrně zavolala na fenku, aby ke mně přiběhla. Uposlechla a já jen čekala, kdy ten drak po mně začne chrlit ledové ostny nebo něco podobného. S Bublinou v závěsu jsem se začala plížit pryč.

Drak stál pořád na místě a pozoroval nás. Pak zaklonil hlavu a kýchnul si. Na mě a Bublinu se sesypala spousta sněhu, která při tom otřesu spadla ze stromů. Tím jsme přišly o poslední šanci na útěk. Drak se na nás nevinně podíval a já byla moc vyděšená na to, abych si uvědomila, jak je už teď otravný.

Začala jsem se kroutit jako žížala, abych se dostala ven z té hromady. Bublina se taky pilně snažila, ale nebylo nám to nic platné. Zatímco jsme se pokoušely dostat pryč, drak před námi znovu zaklonil hlavu a já se lekla, že si zase kýchne. Tentokrát se však nadechl tak mocně, že nám kolem skoro žádný vzduch nezbyl, a odfouknul tu obrovskou hromadu sněhu, ve které jsme vězely. Upadla jsem, protože drakovo fouknutí málem odválo i nás.

Když jsem se zvedla, zkontrolovala jsem Bublinu, jestli žije. Pokusila jsem se znovu vzdálit, ale drak natáhl své velké křídlo, nabral nás na něj a posadil si nás za krk. Ztuhla jsem, protože jsem na drakovi ještě nikdy neseděla, a tak jsem nevěděla, co se sluší a patří. Alespoň jsem popadla Bublinu, která pro jednu neštěkala.

Náš milý drak roztáhl křídla (až teprve teď jsem si uvědomila, jak jsou velká) a vznesl se.

Neměla jsem tušení, proč nás vzal na takový zvláštní výlet, ale poslušně jsem seděla a s údivem, strachem i radostí jsem se rozhlížela do všech stran.

Crrrrrrrrrrrr!

Místností se rozlehlo zvonění budíku a já se rozespale rozhlížela po pokoji, protože jsem najednou nebyla na podivném drakovi, kterého jsem našla v lese. Celá smutná, že už nemám ani šanci si ho ochočit, jsem se podívala z okna. Zahleděla jsem se na les, ve kterém podle mého snu měl být úžasný ledový drak.

A přísahala bych, že jsem viděla bílé stříbřité křídlo.

Sofie Kubíčková 6. B

Jednoho krásného dne zimního víkendu otevřu oči a z okna vidím padat z nebe krásné vločky. Vyskočím z postele, vezmu si na sebe teplé chlupaťoučké pantofle a běžím k oknu. Sníh je tak okouzlující. Hodím na sebe svou peřinu a běžím do kuchyně. Tam mi do nosu stoupne ohromná čokoládová vůně a sliny se rychle sbíhají v ústech. Maminka připravila horkou čokoládu. Co lepšího očekávat. Sednu si na židli u krbu a zkoumám každý milimetr krásných vloček padajících na parapet. Horká čokoláda mi rychle sklouzne do krku, běžím si pro boty, abych si konečně mohla postavit něco krásného ze sněhu. Hodím na sebe čepičku s bambulí a krásnou červeno-růžovou šálu, kterou mi babička upletla. První, co udělám je, že skočím do toho obřího chumlu sněhu na zahradě, který vypadá přesně připravený pro mne. Udělám si pár andílků a sněhuláčků a rodinka je hotová.

Nevím proč, ale sníh mě vždy tak okouzlí. Mohla bych stát před oknem několik hodin a zírat na ty perfektní sněhové vločky. Zkráceně miluji zimu - hraní se sněhuláky, vyrábění andílků a hlavně horkou čokoládu. Zima má svoje kouzlo.

Sofia Lovreglio 9. B

Ztracený pes

Jednoho krásného dne si rodina Veselých pořídila psa z útulku. Byly mu tři roky. Dali mu jméno Trix. Venku byl čerstvě napadaný sníh, a proto se rozhodli, že se půjdou s Trixem projít. Když vyšli z domu, viděli na kraji lesa krásnou srnku. Trix se vysmekl z obojku a rozběhl se za ní. Běžel tak rychle, že ho nemohli chytit. „Musíme ho najít,“ vykřikl tatínek. Máme čtyři hodiny na to, abychom Trixe našli. Rodina to ale po třech hodinách vzdala. Se slzami v očích odešli domů a druhý den ráno se vydali do nedaleké vesnice, kde jim povyprávěli celý příběh. Pan starosta se rozhodl Veselým pomoci, a tak vyhlásil rozhlasem po Trixovi pátrání. Přestože začalo sněžit, několik lidí se vydalo Trixe s Veselými opět hledat. Rodina Veselých měla o Trixe čím dál větší strach, ale doufali, že už se brzy najde. A nakonec se dočkali. Trix se našel u myslivce, který ho odchytl, když se vracel z pochůzky, a vzal ho s sebou domů. A tak vše dobře dopadlo.

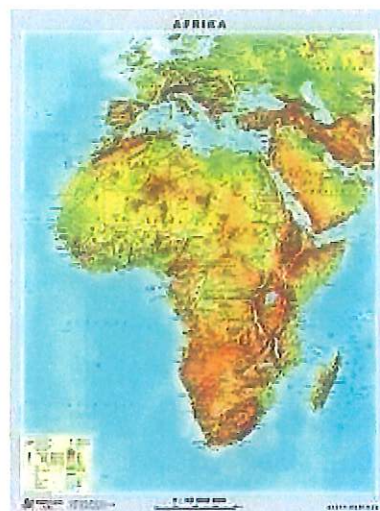
Patrik Arnold 6. A

Co si lidi představí pod Vánocemi, to už každý ví. Ale přemýšlel někdo, jak je to v Africe? Nejspíše Vánoce neznají. Zním jedinou možnost, jak to lze zjistit, poletím na Vánoce do Afriky, přesněji do Čadu 😊.

Je 8:00, čekám na letadlo. V obchodě jsem si koupila svoji oblíbenou sušenku na cestu a málem jsem nestihla letadlo. Když jsme byli v letadle, paní nám dala instrukce, kdyby se náhodou něco stalo s letadlem. V půlce letu nám řekli, že se můžeme odpoutat. A na konci letu nám zase řekli, že se máme připoutat.

Po šesti hodinách letu jsem si vzala taxík a jela do hotelu, který nebyl ve městě, protože bylo horko, ve městě bylo ještě větší horko, proto jsem se ubytovala ve vesnici poblíž.

Další den ráno jsem si opět vzala taxík a jela do města, kde jsem se začala poptávat zdejších lidí. Zeptala jsem se prvního člověka na to, jestli se těší na Vánoce, a on odpověděl, že jsou až za půl roku. Zeptala jsem se dalšího člověka a ten Vánoce ani neznal. Tak mě to zarazilo, jela jsem zpět taxíkem do vesnice popřemýšlet o těchto dvou odpovědích. Na telefonu jsem si našla Čad na Wikipedii, psali, že je na jižní polokouli (díky tomu mají obyvatelé Čadu opačné období než naši obyvatelé a ostatní lidé na severní polokouli), taky psali, že většina lidí jsou muslimové (a proto ten člověk neznal Vánoce a další svátky, my zase neznáme jejich svátky). Tak jsem se vydala na letiště a vrátila se zpátky domů, do Čech.

Sofie Carla Vieweghová 6. B

Přišla zima

Jednoho krásného dne se Maruška vzbudila a řekla si, že půjde ven. Rodiče jí to nezakázali a ještě se jí zeptali, jestli si nechce vzít s sebou kamarády. Řekla si, že je to dobrý nápad a že napíše Kláře, jestli nechce jít s ní. Klára byla nejlepší kamarádka Marušky. Po chvíli se Klára s Maruškou sešly v parku. Povídal si, dělaly blbosti, byly šťastné, že se zase setkaly. Po tom se nad nimi objevil krásný bílý mrak. Maruška s Klárou koukaly na mrak a začalo na ně sněžit. Z obou vyhrklo naráz: „Ono sněží!“. Sněžilo čím dál tím víc a sněhu opravdu rychle přibývalo. Minimálně nějakých 10 cm a víc. Obě se divily, ale pak se začaly koulovat. Maruška pak řekla: „To je jako v pohádce.“

Rozárka Víchová 6. A

Dnes Vám chci vyprávět pohádku. Vy mi říkáte, že znáte všechny pohádky, ale tomu nevěřím. Jmenujete mi různé pohádky, ty jsou opravdu známé všem, ale o pohádce, která se odehrává v zimě, jste se nezmínili.

Co? Dvanáct měsíčků? Ne, já myslím Zimní pohádku. Že taková pohádka neexistuje? To vám tedy povím, že existuje, jen poslouchejte.

Bylo nebylo, tedy spíše bylo, protože kdyby nebylo, nebylo by o čem vyprávět.

Bylo tedy jedno sněhem zasypané království, ve kterém žil král. Měl sedm dcer.

Každá měla jiné jméno, každá měla jiné šaty, každá uměla hrát na jiný nástroj a každá se jinak chovala, jinými slovy - byly jedinečné tak, jako jsou třeba otisky prstů.

Začneme třeba od té nejposlušnější, u Klementýnky, uměla hrát na trubku, která byla stejně žlutá jako její oblíbené šaty.

Druhááááá, co se to sem řítí? Panebože, drak! Zachraň se, kdo můžeš! Honem!

Princezny se schovaly pod stůl, král za trůn a kuchař, který právě dával na stůl poslední chleba se solí, běžel do kuchyně a schoval se v lednici, drak zachytil kus chleba, který právě letěl vzduchem, a ihned ho snědl.

„Dobrý, mlask, den, jmenuji se Bonifác a na-na-nastydl jsem se, pčíííkkk. Mých sedm hlav potřebuje zábaly a teplý čaj, ale to Vám povídám, jestli ten čaj bude tak slaný jako tenhle chleba, slupnu všechny princezny i s tím stolem.“

Vzal princezny a letěl pryč.

Král si teprve teď uvědomil, co se stalo, ale ten drak vypadal docela bohatě, tak si řekl, že počká jeden týden a pak pošle pro Bajaju.

Mezitím drak doletěl do své sluje a řekl, jen co princezny postavil na zem: "Každá si nyní vyberte, o kterou hlavu se budete starat." Klementýnka si vybrala hlavu se žlutým cylindrem, Josefínka s červeným, Jasmínka se zeleným, Šafránka s fialovým, Štěpánka s modrým, Úpínka s oranžovým a Nanyňka s hnědým.

„Ani se nedivím, že jsi tady nastydl, já být v takovéhle sluji, tak se taky hned rozstůnu,“ řekla znechuceně Úpínka, ta nejprotivnější.

„Ale jdi, my se o tebe budeme starat, taky poklidíme a třeba si něco zahrajeme,“ oznámila nejpilnější Šafránka.

Jak řekla, tak se stalo. Nejodvážnější Nanyňka vyhnala pavouky, nejpyšnější Štěpánka pomohla sestříčkám vybrat ty nejkrásnější záclony a pod vedením Šafránky všechny uklidily. A pak se staraly o draka, z počátku jim to moc nešlo, zvláště, když nejchytřejší Jasmínka určila, že draka trápí angína. Nejvlídnější Josefínka se nabídl, že uvaří čaj,

jenže do něj chtěla dát meduňku, ale Jasmínka ji zastavila a upozornila, že je na to nejlepší šalvěj, která se nachází v drakově kredenci.

Tak se drak zanedlouho uzdravil.

V tu chvíli nechal král poslat pro posla a sdělil mu: „Je to již týden, co si drak vzal mé dcery, jdi a přiveď mi Bajaju, třeba je zachrání.“ Posel sedl na nejrychlejšího koně a vyrazil za Bajajou do vedlejšího Starého Pohádkova.

Zanedlouho se podél vrátil, král ovšem viděl, že je sám.

„Vaše Veličenstvo, Bajaja je v důchodu,“ sdělil mu. To už ale přiletěl drak s princeznami a řekl králi: „Byl jsem s péčí spokojen, vezmu si princeznu za ženu.“ „Ale kterou?“ „Přeci všechny.“

Svatba byla do sedmi dnů. Princezny měly ženicha, ženich měl nevěsty, Bajaja si užívá důchodu, král se raduje, nejen král, úplně všichni se radují.

Tak vidíte, děti, jak to krásně skončilo, nebojte se, pohádek je tolik, že je ani nestačíme vyprávět.

Tereza Hartmanová 6. B

Byl jednou jeden princ jménem Zmrzlín. Zmrzlín měl velmi rád zimu a vždy pozoroval zvířata, jak si hrají ve sněhu.

Jednoho studeného zimního dne šel Zmrzlín ke své oblíbené řece, aby se nadechnul čerstvého vzduchu, když ho z ničeho nic napadlo, že by se chtěl osvěžit v mrazivé vodě. Rychle si skočil domů pro sekeru, aby udělal díru v ledu.

Když se vrátil, viděl, jak se topí nějaké zvíře ve vodě. Jakmile se přišel blíž, zjistil, že to je srna. Skočil do vody, aby ji zachránil a vytáhl ji ven. Srna byla vystrašená a utíkala do lesa. Princ se vrátil domů a všem o této příhodě řekl. Ten den šel spát brzy, protože byl unavený.

Druhého dne se probudil a šel na svoji každodenní ranní procházku, ale něco se mu nezdálo, pořádně se zamyslel a všimnul si, že rozumí zvířatům. Byl překvapen a běžel domů, když se u lesa objevila ta samá srna, kterou včera zachránil. Poděkovala mu a řekla, že byla prokleta zlým čarodějem Famfulínem a že ji vysvobodil. Poté se z ní stala krásná princezna. Žili spolu šťastně a vesele.

Thomas Maynard 7. B

Horské dobrodružství

V zimě jsem jel s kamarádem Markem na hory. Marek to tam znal dobře, ale já tam byl poprvé. Druhý den po příjezdu jsme vyrazili na svah. Toho dne sněžilo a říkali jsme si, že to jen zkusíme. Poté, co jsme vyjeli nahoru, vypnuli lanovky kvůli velkému větru a sněžení. Tak jsme jeli zpět do hotelu. Neviděl jsem na cestu a všichni mě předjeli. Já jel poslední. Bylo tam rozcestí a nevěděl jsem, kam mám jet. Odbočil jsem doleva, ale byla tam značka zákaz vstupu. Jenomže já ji přehlédl. Jel jsem strašně dlouho. Nevěděl jsem kudy kam. Tentokrát jsem odbočil doprava. Začalo se stmívat, byla mi hrozná zima. Najednou tam byla slepá ulička a já byl vyčerpaný. Sedl jsem si. Viděl jsem něco bílého. Zjistil jsem, že je to králík. Schoulil se u mě do klubíčka, aby se zahřál. Po chvíli odešel a já si řekl, že půjdu za ním. Došli jsme na kraj lesa a uviděl jsem vesnici. Rozloučil jsem se s králíkem a šel jsem tam. Potkal jsem hospodyni, která mě vzala k sobě domů. Dala mi něco suchého na sebe, pak jsem zavolal rodičům. Po půl hodině přijeli. Poděkovali hospodyni a jeli jsme do hotelu.

Jan Šubrt 6. B

Zimní pohádka

Žila byla jedna holčička jménem Rozárka. Když jí bylo pět, dostala k Vánocům koťátko a pojmenovala ho Daisy. Od té doby byly Vánoce její oblíbený svátek. Když jí bylo devět, zemřela jí maminka, a tak žila sama se svým tatínkem. Všechny svůj čas trávil s Daisy. Buď si hrály, učily se, nebo objevovaly venkovní svět. Poblíž malé chaloupky, kde bydlela, byl temný les. Tatínek jí vždy říkal, ať tam nechodí, že je to tam nebezpečné a že by mohla zabloudit. Rozárka ho poslechla. Už byl prosinec. A ona se nemohla dočkat Vánoc. Venku chumelilo a Rozárka se chystala vydat do města koupit vejce. Daisy se jí schoulila do náručí. V dálce zahlédla obrys. Byl v temném lese a vypadalo to, že mává rukama o pomoc. Hned se za ním rozběhla bez pomyšlení na tatínkův zákaz. Když tam doběhla, spatřila mládě medvěda. Pomalu se k němu přibližovala a natahovala k němu ruku. Vypadalo hladově a bezmocně. Pohládila ho po čumáku a zlehka se pousmála. Pojmenovala ho Gilbert. Odvedla ho před chaloupku a rychle zavolala tatínka. Tatínek se lekl a malinko poposkočil. Zeptal se jí překvapeně, proč k nim přivedla medvíďe. Rozárka mu vyprávěla, jak mávalo tlapkami a že asi potřebuje pomoc. Tak se rozhodli vydat se do temného lesa a pomoci najít medvědí maminku. Už chodili 2 hodiny a stále nic. Najednou Daisy zamňoukala. Rozárka se podívala za keř a tam zahlédla obrovskou medvědici a čtyři medvíďata. Gilbert za maminkou okamžitě přiběhl.

Tatínek se usmál a podíval se na Rozárku. Tenhle dobrý skutek by udělala tvoje matka. Byla by na tebe pyšná, jako jsem já. Tatínkovi stekla slza po tváři. Vydali se domů, uvařili si čaj a sedli si spokojeně ke stolu.

Emma Maynardová 7. B

Zimní pohádka Staré Město pražské

Moje překrásná zimní pohádka plná mrazu a sněhu se odehrává na Starém Městě v pražském. Jednoho mrazivého večera, kdy byla celá Praha pokryta sněhem, se objevilo malé milé strašidýlko Tydýk, které pomáhalo lidem, aby byli na sebe hodní.

Strašidýlko hlídalo celé Staré Město pražské, aby se jeho obyvatelé měli dobře. Aby se neděly nějaké zlé věci. Každý zlý a zákeřný člověk byl vždy vytrestán, obyvatelé si mysleli, že se dějí kouzla a čáry. Jeden zlý soused chtěl sebrat dukáty staré paní švadleně, které dostávala každý měsíc za svou náročnou 12ti hodinovou denní práci. Druhý den ráno uklouzl po ledu a musel dva měsíce chodit po berlích a měl strašně bolavou nohu. To se činilo strašidýlko, aby si to soused přišťe rozmyslel.

V celém Městě Pražském za doby strašidýlka Tydýka vládl klid a mír, protože strašidýlko dohlíželo na hezké vztahy všech obyvatel.

Bruno Ambrož 6. B

Zimní pohádka o nutrii

Na říčce jménem Rokytka žila nutrie. Měla krásné mládě, malé nutriátko, tedy mládě nutrie. Každé ráno chodila pro potravu. Byl krásně napadaný sníh, když se nutrie rozhodla opustit noru. Šlapala si to sněhem k říčce, kde věděla, že najde nejvíce potravy. Na své cestě potkala spoustu lidí, kteří jí dávali kousky sušeného chleba, jako by věděli, že hledá něco k snědku. Zatímco nutrie hledala jídlo, malé nutriátko se šlo projít po okolí. Sníh byl na ně příliš vysoký, takže mu chvíli trvalo, než se dostalo nahoru. Když se mu to podařilo, šlo navštívit svoji kamarádku kachničku. S kachničkou si hráli jak ve vodě, tak i na souši. Nutrie viděla, jak si její mládě hraje s kachničkou, a tak k nim přistoupila a naznačila, že už je čas jít domů. Její mládě se rozloučilo s kachničkou a šlo s maminkou pěkně domů. Přece si můžou hrát i zítra na zamrzlé říčce.

Kateřina Hronová 9. B

Kouzelný zimní sněhulák

Jednoho krásného zimního dne jsme si naší rodinou postavili sněhuláka. Nebyl to jen tak nějaký sněhulák, přes noc ožil, hýbal se a mluvil jako člověk. Když jsem se jednou v noci probudil, skrz okno jsem viděl, jak se pohybuje po zahradě a hraje si s mým fotbalovým míčem. A to mě hodně překvapilo, a proto jsem se vydal ven přesvědčit se, jestli mě nešálí zrak. Nešálil, tak jsem si s kouzelným sněhulákem šel zahrát fotbal. Promluvil jsem na něj, představil jsem se mu, on mi řekl, že je můj nový kamarád, ale jenom na chvíli. Zeptal jsem se, proč to bude jen na chvíli. Vysvětlil mi, že je sněhulák a ten žije jen, když je venku zima. Jakmile začne být teplo, tak se postupně mění ve vodu, aby se mohl zase objevit někde jinde, na jiné zahradě nebo v parku, prostě tam, kde může někomu udělat radost, a zůstane vždy jen na tu dobu, dokud nezačne teplota stoupat k nule. To je signál, aby se vypařil 😊. Řekl mi: "Takže si pojd' se mnou zahrát zimní fotbal, dokud to ještě jde, protože mám takový pocit, že ráno už bude teplo. A já se přesunu zase o kus dál." Zahráli jsme si vyrovnaný zápas, skončilo to nerozhodně. Se sněhulákem jsem se rozloučil, šel jsem si lehnout a potom už jsem nikdy kouzelného sněhuláka neviděl, pomalu se rozpouštěl, až nakonec úplně zmizel.

Šimon Svoboda 9. A

Snížek

Každou zimu začne padat sníh a já patřím mezi ty krásné vločky, které spatříš při sněžení na své bundě. Určitě si říkáš, že to musím mít nudný život, pokud jsem vločka. Víš co, provedu tě životem vločky a uvidíš, že být jako já je krásné.

„Ahoj, já jsem snížek,“ řekl jsem klukovi, který začal běhat jak o život a hledat, co to mluví. „Pane bože! Zastav se jinak spadnu na zem!“ hoch byl vyděšen k smrti, ale zastavil se a zeptal se: „Kdo jsi? Proč tě nevidím? Mám se tě bát?“ dýchal tak rychle, že mě málem odfoukl. Báł jsem se, že si sáhne na nos a smete mě pryč, tak jsem mu vysvětlil, že jsem vločka na jeho nose, jedna z malých vloček, které umí mluvit. Chlapec se mi představil pod jménem Tobiáš. Neobvyklé jméno, co? Tobiáš mě vzal něžně do svých dlaní a položil mě na židli a začal mít tisíce otázek: „Jak to, že netaješ, když si tě vezmu do horkých dlaní? A to můžeš se mnou mluvit? A jaké je být vločkou?“ celé tři hodiny jsme propovíдали a navzájem jsme si o sobě řekli hodně. Nakonec mi řekl: „To musí být strašný být vločkou!“ zamyslel se, „nemůžeš vlastně nic.“ Zvedl ke mně své zelené oči a čekal na odpověď. V duchu jsem si říkal, že bych ho s sebou neměl nikam brát, ale pro jednou se nic nestane. „Tak já ti ukážu můj svět! Proměním tě ve vločku, ale musíš mi slíbit, že to nikomu nepovíš, hlavně mě budeš celou dobu držet za vločkovou ruku!“ vyzval jsem ho poznat můj svět a Tobiáš byl šťastný jak štěně, když mu hodíš aport. Skákal tam jak hopík a pak zařval: „Jooooooooooooo, to je skvělý!“ měl úsměv od ucha k uchu a já byl rád, že dokážu někomu vytvořit takový úsměv. Netrvalo dlouho a Tobiáš si mě vzal do dlaně tak, jak jsem mu řekl, vyslovil jsem kouzlo na přeměnu Tobiáše na vločku: „Čáry máry pod vločkáry, ať je z tebe vločka mluvka.“ Než jsem si stačil uvědomit, že je Tobiáš vločka, už jsme padali spolu z továrny vloček dolů. Byl to pomalý let, ale Tobiáš řval z plných plic: „Aaaaaaaa! Já umřu! Umřu!!“ Vypadal fakt vyděšeně, ale já se neudržel a smál se: „Tobiáši! Uklidni se! Vždyť padáme pomalu jak pírkó! Nevváděj a chyt' se mě!“ Konečně přestal řvát a zeptal se: „Kam vlastně přistaneme?“ Koukal se pod sebe: „Hele, to si můžeme vybrat, a dokonce se můžeme společně přemísťovat, jak jen budeme chtít.“ Tobiáš se usmál a ukázal na park, kde malé děti bobovaly. „Chtěl bych vědět, jaké to je být jako vločka na místě, kde si děti hrají,“ usmál se na mě a já přistál na zem. Děti běhaly všude! Doslova všude! Párkrát se po nás někdo proběhl, ale nebolelo to. Sledovat děti, jak se smějí a výskají, bylo hezké. Najednou Tobiáš řekl: „Tady jsem taky boboval jako malý. Chodil jsem sem každý den.“ Usmál se: „Je zajímavé vidět tohle místo z jiného pohledu než jako dítě.“ Pozorně sledoval všechno, co se tu dělo. Po chvilce jsem se ho zeptal, jestli nechce sněžit dál a on přikývl. Foukl vítr a já nás odnesl na okno malé holčičky. Malá holčička usedla za psací stůl a vytáhla papír a pastelky. Vypadalo to, že jde psát dopis Ježíškovi. Byla roztomilá a u psaní si zpívala vánoční koledu. Po napsání dopisu se holčička zvedla, otevřela okno a položila ho za okno, aby si ho Ježíšek odnesl. V dopise bylo napsáno: „Milý Ježíšku, přála bych si jednu velikou věc. Chci tě vidět. Rodiče tvrdí, že neexistuješ, ale já si myslím, že ano! Moc bych si přála tě jednou spatřit! S velikým objetím Andulka.“ To mě dojalo a myslím, že Tobiáše taky. Ještě chvilku jsme zůstali na okně, ale abychom toho stihli víc, museli jsme jít. Vypadlo, že Tobiáš má radost a řekl, že je ta holčička

roztomilá: „Sice vím, že nám dárky dávají rodiče, ale i tak si myslím, že existuje...“ Než mi to stačil doříct, začal náhle padat dolů na zem, ale o hodně rychleji než obvykle. „Neeeee! Já jsem hlava dřevá! Měli jsme jen půl hodiny!“ rychle jsem se rozlítl za Tobiášem, aby nespadl na zem a nebyla z něj palačinka. Chytl jsem ho, přistáli jsme hladce na zem. Na zemi se už převtělil do člověka a začal vyvádět: „Seš padlej na hlavu? Málem jsi mě zabil! To jsi nemohl říct, že máme jen půl hodiny!“ Byl červený jak rajče a málem vybuchl zlostí. Sice to byla moje chyba, ale vypadal vtipně a za to to stálo. „Jsi živý a taky jsi viděl to, co nikdo jiný nemůže. Já už budu muset jít, protože jinak mě tam nahoře uškrtí!“ usmál jsem se na něj a na rozloučenou jsem řekl, že za ním budu slídit každou zimu a popřál jsem mu, aby se měl krásně.

Sofia Berliand 9. B

Zimní pohádka

Jednoho dne se rodině dřevorubce narodila dvojčátka Adélka a Adámek. Narodili se v prosinci. O 10 let později měli Adélka a Adámek narozeniny. Kolem jejich chalupy jel kočár s královnou a princeznou Klárou. Adélka vyběhla z chalupy na cestu. Všimla si, že sněží, byly bílé stromy a zasněžená tráva. Najednou kočáru upadlo kolo, koně se splašili a utekli. Kočí vyskočil z kočáru a snažil se kolo spravit. Adélka zakřičela: „Tati! tati!“ Adélčin tatínek vyběhl z chalupy. Kočí mezitím pomohl královně a princezně ven z kočáru. Adélčin tatínek pozval královnu a princeznu dovnitř do chalupy. Maminka uvařila oběd a tatínek s kočím opravovali kočár. Děti s princeznou si hrály na podlaze s dřevěnými hračkami, co jim vyrobil jejich tatínek. Kočí se vydal do nejbližší vesnice sehnat koně, ale byla vánice. Už byla noc, kočár už byl konečně spravený. „Kočí se ještě nevrátil?“ ptala se královna. Tatínek jí odvětil, že ne, že se ještě nevrátil. Nechali královnu s princeznou u sebe přespat. Druhý den ráno se vrátil kočí s koňmi. Přivedl dva bílé hřebce. Přivázal je ke kočáru a šel pro královnu. Už nebyla vánice, takže mohli odjet domů na zámek. Královna poděkovala za všechno a pozvala rodinu dřevorubce na zámek, aby s nimi oslavili Štědrý večer. Bylo totiž 24.12. Rodina odmítla a poděkovala. Ale královna naléhala. Tak řekli, že ano, že pojedou. Nastoupili do kočáru a odjeli. Když přijeli na zámek, vstoupili dovnitř. Král objal královnu a princeznu. Byli zase všichni spolu. Král si všiml Adélky a byl překvapen, ale královna mu řekla, co se stalo. Král byl šťastný a poděkoval jim. Šli dál do místnosti, byl tam stromeček až ke stropu. Všude kolem ozdoby, řetězy a třásně. Oslavili Vánoce a byli vděční za to, co dostali. Nikdy před tím nedostali tolik dárků. Král s královnou trvali na tom, aby se rodina přestěhovala k nim na zámek. Rodina řekla, že to nemůžou přijmout. Král odpověděl, že když chtějí, tak můžou. Rodina tedy přikývla. Všichni se jim vždycky smáli, že jsou chudí. Od té doby už se jim nikdo nesmál. A od toho dne žili na zámku šťastný dlouhý život.

Anděla Doušová 6. A

Sněhulák

Byla zima a na stráni u lesa byl malý sněhulák Eda, kterého postavila holčička jménem Anička. Nebyl to sněhulák, kterého každý zná, byl totiž živý. Rád pozoroval auta, přírodu a zvířata v ní. Jeho nejlepší kamarádkou byla lištička Eliška, která byla pěkně mazaná.

Jednoho dne ze stráně sjížděl chlapeček na bobech a nevšiml si Edy, BOOOM!!! Boby srazily Edu a ten se kutálel dolů ze stráně přes dálnici. Eda si oddechl, že ho nic nesrazilo, a pokračoval v cestě do města. U města stál obyčejný sněhulák a Eda se ho zeptal: „Nevíš, kudy do města?“ Sněhulák nebyl živý, takže nic neodpověděl. V tu ránu se Eda lekl, protože na něj z křoví vybafla Eliška a povídá: „Dej se na sever, tam je město.“ Sněhulák nevěděl, kde je sever, a tak požádal lišku, ať jde s ním. Ted' už měli za sebou skoro deset kilometrů a viděli velký nápis HLAVNÍ MĚSTO PRAHA. Tam už se každý rozešel vlastní cestou. Byl hrozně zvědavý, jak to v tom městě vypadá. Připadal si dobrý, že tu cestu zvládl. VŽUM, VŽUM, VŽUM, všude kolem něho se proháněla všelijaká auta, kamiony a autobusy. Nevěděl, kam se má dřív koukat, byl jako v ráji aut.

Najednou ho něco chytlo, někam s ním běželo a u toho křičelo: „Mamí, sněhulák.“ Posadili ho do auta, samozřejmě neroztál, protože byl živý. Po namáhavé cestě ho přivezli na jejich zahradu a posadili do květináče. Tam žil šťastně až do smrti.

Matěj Fojtek 6. B

Zimní pohádka

Vstanu ráno a říkám nevi, vráno.

Mám zamlžená očka, očistím a koukám, jak padá vločka.

Sním k snídani kroupky, jdu si vyčistit zoubky.

Potom upaluju do školy, udělám si úkoly.

Koukám na zasněžené kočky, chytám při tom vločky.

Odpoledne sednu ke stolu a koukám že máme omeletu.

Omeleta chutnala, jedničky učitelka dávala.

Potom přišel vodník, opil se, až nám z toho rozbil botník.

Botník se opravil, vodník se přitom napravil.

Josef Dědek 9. A

O Cringovi, šťastném ptáčku

Zima už se přiblížila a ptáčci se chystali na odlet do teplých krajin. Jenže jeden malý ptáček jménem Cringo měl zlomené křídlo a nemohl odletět. To se jednou s maminkou vydali na lov hmyzu, když ho nějaká malá holka honila, tak ho rukou zasáhla do křídla a křídlo se mu zlomilo. Maminka ptáčka nevěděla, co má dělat, jestli odletět a nechat tady ptáčka zemřít, nebo se pokusit vybudovat hnízdo u nějakého komína, kde by bylo alespoň trochu teplo. Maminka dlouho váhala, ale když nadešel den odletu, přece jen odletěla. Malý ptáček si myslel, že už mu zbývá posledních pár dní života, ale to se mýlil. Jedno odpoledne šla malá Anežka s maminkou na procházku, chtěly postavit sněhuláka, a když se vracely, tak uslyšely drobounký pípající hlas. První ho našla Anežka a ihned šly s maminkou k zvěrolékaři. Zvěrolékař Cringa prohlédl, a když zjistil, že má zlomené křídlo, tak mu na něj nasadil dlahu. Anežka chtěla Cringa domů, maminka nejdříve váhala, ale poté svolila. Cringo musel ještě pár dní zůstat u zvěrolékaře. Anežka si poté s maminkou pro Cringa přišly. V novém domově se Cringovi líbilo, a dokonce dostal i druhé jméno, Sago. Po zimě Anežku a její maminku zavedl ke svému hnízdu. Anežka Cringovi ještě do hnízda nasypala zrní, aby měl alespoň nějakou potravu. Po zimě se vraceli i ptáci z teplých krajin, všichni už Cringa oplakali, ale netušili, co je bude u hnízd čekat za překvapení. Když už je Cringo viděl, tak je přivítal s otevřenou náručí. Když maminka Cringa uviděla, tak nevěřila svým očím, ptala se ho, jak mohl ukrutnou zimu přežít. Cringo to všem pověděl, oni mu řekli, že měl nehorázné štěstí. Když se Cringo poprvé po zimě vydal z hnízda, tak letěl do parku, tam utrl červený tulipán a letěl rovnou za Anežkou. Do Anežčina domu vletěl otevřeným oknem, nejdříve se ho maminka snažila vyhnat, ale poté přiběhla Anežka a zakřičela, že je to Sago. Cringo poté jenom pustil tulipán a zase odletěl a vrátil se do hnízda.

Lukáš Kainz 7.B

Jednou šel Franta s babičkou lesem a našli ve sněhu zahrabanou a zasněženou lišku. Tak Franta rychle zaběhl domů pro lopatu a deku, aby ji mohl dostat ven. Když ji vyhrabal, tak ji zabalil do deky, aby jí nebyla zima. Když došli domů, tak zjistili, že to není normální liška, ale mluvící liška. Když se probudila z kómatu a Franta si s ní začal povídat, stali se z nich dobří kamarádi. Liška řekla, že v lese má malé děti - lištičky, tak pro ně hned běželi. Franta všechny našel a vyhrabal je a zabalil je do deky a začali je s babičkou vychovávat. Po pár letech, když lišky vyrostly, tak začaly chodit na delší procházky. Ale jednou potkali myslivce a ten je zastřelil. Jen jedna liška přežila, a to máma všech lišek. Utekla do nory a tam se zabydlela.

Adam Mengler 6. B

Taková moderní zimní pohádka

Náš příběh začíná na zimní planetě Jelune. Ne, takto to bohužel nezačne. Dřív tu sněhu bylo hodně, každoročně se zde konaly úžasné zimní hry. Ale potom přiletěl Org a všechn led a sníh nám vzal.

To bylo takhle, seděl jsem s maminkou na tribuně a fandil své starší sestře v hokeji, tu se snesly takové malé jehlany. Všichni vyděšeně vykřikl: "Pomoc!" Pokusil jsem se utéct, ale jehlany byly moc rychlé.

A tak tu teď trčím v dolech a musím těžit led. Přemýšlel jsem nad útekem, ale všechny mé plány měly jednu malou chybu. Potřebuji komplice, jenomže všichni se moc bojí.

Začal jsem přemýšlet, jak planetě vrátit sníh a led. A napadlo mě, že bych mohl změnit polarizaci sněhových vysavačů. Problém je, že jsou děsně studené. Br! Hele, našel jsem magnetovec, tak teď to bude hračka. Musím hlavně opatrně přiložit magnetovec. Cvak. Buch, začíná se tu oteplovat – rychle musím dát pryč magnetovec. Uf, tak to bylo o fous!

Ale něco se v ledu začalo hýbat. Je to Org! Org však povídá: „Já nejsem Org, já jsem Minor, mladší bratr Orga.“ „Pomůžeš mi vrátit Jelunu sníh?“ zeptal jsem se ho. „Jasně, stačí jen utrhnout přívodovou hadičku.“ „Ale tu stráží,“ dodal. Také mi pověděl, že Org nechce led, ale že tu hledá ropu, což mě hodně naštvalo.

„Ty, Minore, mohli bychom vytvořit z ledu zrcadla a pomocí nich vyvolat zrcadlovou iluzi,“ řekl jsem. Minor odpověděl, že by to šlo. „Já půjdu sekat led a ty ho budeš brousit,“ sdělil mi Minor. Jakmile jsme měli zhotovených osm zrcadel, šlo se na věc. Zrcadla jsme potichu, správně rozmístili a Minor si před jedno stoupnul. Tím se jeho obraz objevil i v jiných zrcadlech. Začal na strážce dělat nejrůznější obličej. To strážce naštvalo, ale nevěděli, ve kterém ze zrcadel je. V tom zmatku jsem utrhnul přívodovou hadičku a z ní začalo sněžit. Během chvíle jsme měli sníh až po kolena. Planeta je zachráněna a zimní hry mohou pokračovat.

Marek Crhák 6. B

Byl temný prosincový zimní večer 23.12. Já se díval na pohádky a těšil se na to, až budou Vánoce. Najednou z okna vidím padat vločky. Venku se vše začalo přikrývat bílou peřinou, šel jsem spát a nemohl se dočkat zítřka. Ráno jsem vyskočil z postele a venku byla spousta sněhu. Hned jsem se oblékl a šel jsem ven s kamarády. Společně jsme stavěli sněhuláky tak velké, jak nikdo jiný nepostavil. Bobovali jsme, dokonce jsme šli i bruslit a hrát hokej na zamrzlé jezero. Sice nám to moc nešlo, ale byla to zábava. Bezpochyby to byl ten nejkrásnější dárek k Vánocům, co jsem mohl dostat.

Jakub Šubrt 8. B

Zimní pohádka

Jednoho krásného zimního dne jsem se rozhodl, že se půjdu projít se svým psem. Teple jsem se oblékl a mohli jsme vyrazit. Když jsme vyšli z rozehráté chatičky, šli jsme směrem do lesa. Cestou do lesa jsme viděli spoustu dětí, jak sáňkují, koulují se nebo jak stavějí sněhuláka. Vedle lesa, kam jsme měli namířeno, je rybník, který je pokrytý ledem. Mnoho dětí na něm bruslilo. Když jsme konečně dorazili do lesa, můj pes se co nejrychleji rozběhl. Byla to nádhera, nikde nikdo nebyl. Cesta byla pokrytá sněhem, stromy též. Na stromech visely malinkaté rampouchy, které se třpytily ve slunci. Když jsem došel na rozcestí, kde na mě měl čekat můj pes, tak tam nebyl. Volal jsem na něho, ale nic. Doufal jsem, že se mu nic nestalo, že ho někdo nevzal. Rozhodl jsem se, že půjdu doprava k druhému rybníku. Cestou jsem si vůbec neužíval tu krásu, která byla kolem mě. Když jsem došel k rybníku, nikde nikdo nebyl. Tak jsem se vrátil na rozcestí a řekl jsem si, že musel jít k farmě, kde jsou koníci, vždycky se na ně rád kouká. Ale když jsem tam došel, nebyl tam. Šel jsem tedy zase na rozcestí a pak mi to došlo, že musel jít k tomu opuštěnému srubu, tam vždy si sedneme a odpočíváme. Tak jsem tam běžel, co mi nohy stačily. Ale můj pes tam nebyl. Říkal jsem si, že to není možný. Vzdal jsem to, byla mi strašná zima. Šel jsem zpátky domů do tepla se ohřát a potom pokračovat v hledání. Když jsem došel až k chatě, koho to nevidím. Můj pes tam na mě čekal u dveří. Hned, jak jsem ho uviděl, běžel jsem za ním a objal jsem ho. Začal mě olizovat. Vešli jsme do chaty do tepla. A já už v klidu si sedl ke krbu, pil horkou čokoládu a s úsměvem usínal, byl jsem rád, že se nic nestalo.

Dominik Hoch 8. A

Petrovo vítězství

Je to už rok, co Petr jel svůj první závod. Jako by to bylo včera. Stál na vysokém kopci a trásl se zimou a stresem. Za chvíli zazněla píšťalka a Petr už se řítí dolů. Nejdříve sjížděl skokánky. To mu šlo už odmala. Pak ho ale čekaly slalomy a ty nenáviděl. Asi u třetího praporku mu uklouzla lyže. Vyjel z dráhy a zlomil si nohu. Ale teď se to nestane, řekl si v duchu Petr.

Trénoval slalomy celý týden. Uslyšel píšťalku. Vyrazil. „Hlavně nepokaz ty slalomy, opakoval si pořád dokola, až zapomněl na skokánky.

Hned při prvním skokánku klopýtl. Musel honem zabrzdit, aby nespádl. Ztratil několik drahocenných vteřin. Aby vyhrál, musel by dojet už bez chyby. Ostatní skokánky zvládl na výbornou. Už mu zbývaly jen ty obávané slalomy. Petr se tak moc soustředil, že slalomy dělal, i když už byl dávno v cíli. Zvládl to. Vyhrál závod. Byl to nejkrásnější den jeho života.

Yannick Monsallier 6. B

Sněhuláčí láska

Když v zimě sněží, všechny děti jezdí za babičkou a dědečkem moc rády. Janička a Mareček nejsou výjimkou. Takže si jednou v pátek zabalili batůžky a jeli s maminkou vlakem do Krkonoš.

Babička je samozřejmě moc ráda viděla a radostně je vítala. Hned je zvala dovnitř, že už mají oběd na stole.

Odpoledne se děti rozhodly, že si postaví sněhuláka. Vzaly si teplé bundy a rukavice a utíkaly na zahradu. Sněhuláka pojmenovaly Amálka, daly jí místo nosu pěknou mrkev a na hlavu čepici.

Než šla Janička na kutě, myslela na to, jak zítra ráno postaví vedle Amálky dalšího sněhuláka, aby se nenudila.

O půlnoci, když děti už dávno spaly, přiletěla za Amálkou sova. Slyšela totiž, jak potichu pláče a stěžuje si, že si nemá s kým povídat.

Sova si tedy sedla Amálce na rameno a povídá: „Húhú, neplač, Amálko, vím, jak ti pomoci.“ „Jakpak bys mi mohla pomoci?“ ptá se Amálka.

„Úplně jednoduše. Na vrcholu támhleté velké hory je sněhuláčí vesnice. Tam budeš moci skotačit, zpívat si a užívat, jak se ti zlíbí.“

Amálka tedy poděkovala a vydala se na cestu. Putovala tři dlouhé dny a noci. Potkala ji bouřka i sluníčko, mráz i teplo, kdy se bála, že roztaje. Když konečně došla až na vrchol, uviděla na vlastní oči, že jí sova nelhala. Rozprostírala se tu sice malá, ale zato malebná sněhuláčí vesnička. Sněhuláci si Amálky hned všimli a přijali ji mezi sebe.

Amálka tu prožila několik krásných dní, ale pořád jí něco chybělo. Chtěla tu najít lásku. Když šla večer spát do svého iglú, potkala někoho, koho ještě nikdy neviděla. Sněhulák se jí představil jako Pája. Celou noc si povídali a už nad ránem oba věděli, že jsou do sebe zamilovaní. Amálka byla konečně opravdicky šťastná.

A takhle spolu žili šťastně až do jara.

Když se Janička ráno probudila a zjistila, že se jí to jenom zdálo, šla se podívat z okna, zjistila, že na zahradě není Amálka sama, ale vedle ní stojí další sněhulák. Její přání se splnilo a Amálka už nikdy nebyla osamělá.

Lucie Tichá 9. A

Jak Björn k rybám přišel

Za devatero zamrzlými jezery a devatero zasněženými horami se nachází na severu Evropy jedna malá vesnice. Tato vesnice je od dávných dob až do dnešních dnů plná rybářů, kteří celé dny lovili a loví nejrůznější druhy severských tresek, mníků a štikozubců.

Jednoho zimního sobotního rána, když mrzlo tak, že i ptáci raději chodili pěšky, došlo k pohromě. Všechny ryby z nějakého záhadného důvodu zmizely. Obyvatelům tohoto městečka to došlo poté, co tři dny nechytli ani sardinku. Svolali tedy k velkému ohni radu nejstarších rybářů, ve které museli projednat, jak zachránit ekonomiku a obživu jejich vesnice. Výsledný verdikt zněl: "Vyslat nerybáře my musíme! Nechť Björn Dřevorubec postará se o to." Tedy, abyste rozuměli. Björn byl jediný, kdo v celém městě neuměl ani trochu chytat ryby. Obyvatelé vesnice ho často posílali na dobrodružné výpravy, na cesty do ostatních vesnic, nebo prostě jen pro dříví. Byl to vousatý, vysoký a svalnatý Seveřan, ze kterého běhal mráz po zádech. I přesto, že to byl chlap jako hora, tak ve svém volném čase četl romantické novely.

Björn se pro vyřešení tohoto případu rozhodl prozkoumat jezero kolem dokola na sněžnicích, a že to bylo veliké jezero. Oběhl jej za půlku dne jenom proto, že měl dlouhý krok. Poté, co nenašel žádnou stopu po zmizelých rybách, došel se podívat na maják, aby se ještě jednou pořádně rozhlédl a mohl přemýšlet. Až po nějaké době si všiml toho, že je uprostřed jezera obrovská díra, která vcucává vše kolem ní. Björnovi došlo, že když nebude jednat, tak celé jezero může zaniknout. Ačkoliv je jezero obrovitánské a mohl by zánik jezera trvat i několik let, Björn nechtěl ztrácet čas. Rozhodl se tedy promluvit k samotným bohům. Abyste k takovým bohům, jakožto obyvatel této vesnice, mohli promluvit, musíte vylézt na ledovou horu několik kilometrů od městečka. Zkušenému cestovateli s patřičným vybavením to samozřejmě netrvalo příliš dlouho a začal z hory vykřikovat do nebe, že jeho lid potřebuje pomoci. V okamžiku se strhla na nebi taková sněhová bouře, jako by se čerti ženili. Björn poklekl a začal bohy žádat o odpovědi. Když bohové konečně promluvili k Björnovi, dotázal se na záhadnou díru v jezeře. Bohové odvětili: "Rozhněvali jste nás nerespektováním našeho jezera. Proto jsme otevřeli díru." Björn celý zaskočený, nevěděl, co má říct. Bohové pokračovali: "Pokud odpřísáhneš, že tvůj lid o jezero starat se lépe bude, všechny ryby navrátíme a díru uzavřeme." Načež Björn pouze párkrát pokýval hlavou nahoru a dolů na znamení souhlasu.

Od té doby, co se Björn s těmito zprávami vrátil, všichni rybáři se začali o jezero starat mnohem lépe. Všechen nepořádek vylovují a Björna konečně ocenili za všechno, co kdy udělal. A všichni v celé vesnici se nikdy neměli lépe než teď.

Hrabánek František 9. B

K zimě patří sníh. Ke sněhu patří sněhulák.

- 1.rok „Máma, táta,“ řekla mi malá holčička s dudlíkem v ruce a usmála se na mě.
2. rok „Sněhu,“ řekla mi malá holčička s rohlíkem v ruce a usmála se na mě.
- 3.rok „Ty si můj kamarád,“ křičela na mě dokola malá holčička a usmála se.
- 4.rok „Proč si tak studený?“ zeptala se mě malá holčička a zamyšleně se na mě podívala.
- 5.rok „Sníh se sype na zahrady, sněhuláka mám tady,“ zpívá mi tu malá holčička a poskakuje si tu.
- 6.rok „Samík ho má lepšího,“ řekla a povzdechla si malá holčička.
- 7.rok „Samíku, koukej na mýho sněhuláka,“ řekla malá holčička s úsměvem a ukazovala mě chlapečkovi.
8. rok „Není to můj kamarád. To ty, sněhuláčku,“ řekla mi malá holčička se slzami v očích.
- 9.rok „Budeš holka. Kluci jsou blbí,“ řekla mi malá holčička a omotávala mě šátkem.
- 10.rok „Holky tvrdí, že mi rostou prsa,“ řekla mi malá holčička a pak mi udělala ze sněhu dvě koule.
- 11.rok „Rodiče jsou na nic. Už jsem velká, ne malá,“ řekla mi už ne malá holčička a obejmula mě .
- 12.rok „Tohle je hloupý,“ řekla holčička a odešla.
- 13.rok „Stojí, stojí hrdina, chlubně břicho vypíná. Přejde-li však na něj slunko, roztaje jak zmrzlina,“ zpívala mi holčička a ukopla mi břicho.
- 14.rok „Olivero, povedl se nám!“ řekla holka a s klukem větším o hlavu si dala pusu.
- 15.rok „Nechápu, proč musím s tebou stavět toho pitomýho sněhuláka, Olivero,“ řekla holka a odešla pryč.
- 16.rok „Jediná věc, která mi ho připomíná si ty,“ řekla mi slečna a usmála se na mě.
- 17.rok „Jenom mi způsobuješ bolest,“ řekla mi slečna a nedostavěla mě.
- 18.rok „Tak tohle je naposledy. Stěhuju se, sněhuláčku,“ loučí se se mnou krásná vyspělá slečna a s klukem větším o hlavu odchází.

Nelly Šomičová 9. A

Zimní pohádka

Prolog

Příběh se odehrává na planetě Zemlja, v zemi Franse, ve městě Pari. Příběh je o jednom mladém muži Ivanovi. Ivan byl pohledný muž, sportovec. Ivanovi bylo 24 let, ale i přes svůj věk byl velmi úspěšný. Měl 2 auta, 1 dům a 1 chatu, měl již 2 své firmy, což nelze říci o těch, kteří se normálně neučili a jen se bavili. On vždy jezdil ke svým rodičům, kteří byli dobří lidé, jeho táta byl chytrý a moudrý muž, jeho matka byla velmi dobrá máma, která velmi milovala své děti a byla vždy připravena jim pomoci, stejně jako táta. A měl bratra, který byl velmi vzdělaný a byl velmi dobrým bratrem. Ivan byl na svou rodinu vždy hrdý. Byli to vážení lidé, kteří zažili hodně pronásledování ve své vlastní vlasti s diktátorem Lětinom. Ale Ivan byl šťastný člověk, který měl všechno, ale neměl jedno -chyběla mu jeho krásná rodina, krásná žena a krásné děti. Problém nebyl ani finanční situace, problémem byly dívky, které ho prostě milovaly pro peníze a ne pro lidskost a jednoduše proto, že je, duše lidskosti v nich nebyla. Ale ta pohádka přece není lyrická, je pohádková!

1

Město Sázava bylo a bude krásné město, které Ivan obdivoval. Ale o jednom snil v tomto městě, o sněhu a zimě. Přál si to k narozeninám, když mu bylo 24 let, takže příští zima byla, jak si přál. Jak on byl šťastný v ten den, když bylo venku -15 a hodně přehodně sněhu, to byl rád, když Père Noël (místní Ježíšek) rozdával dárky na Jour de l'an (místní nový rok). Asi celý týden trávil volný čas na ulici. Ale když přišel sedmý den, pustil se do stavění sněhuláků, pak se vrátil domů jako obvykle, a když se blížil k domu, slyšel výkřiky o pomoc, běžel směrem výkřiků a uviděl kočku a nikdo jiný tam nebyl. Tato kočka mrzla, vzal ji do náruče a přinesl ji domů, zahřál ji, nakrmil a nechal odpočívat. Viděl, že kočka má na krku obojek, na kterém je napsáno Anželika, od té doby jí začal říkat Anželika. Ráno vyfotil kočku, na internet umístil inzeráty o nalezené kočce. Přišly silvestrovské svátky, jedna z jeho firem měla firemní večírek, volal mu jeho asistent, aby nezapomněl a dlouho nepracoval. On slíbil, že přijde, a chtěl připravit spoustu dobrého jídla na večírek (když vařil, miloval to, byl vášnivý kuchařský amatér). Začal vařit, uvědomil si, že skončí v noci. Kočka mezitím zmizela. Najednou zazvoní zvonek, otevře dveře a vidí krásnou dívku, asi 21 let v kuchařském oblečení. Říká, že ji jeho bratr požádal, aby mu pomohla s vařením na večírek. Byl rád, že mu přišla pomoci, aniž by přemýšlel, odkud zná jeho bratra. Tyto hodiny společného vaření byly krásné, byly tím nejkrásnějším, co v poslední době zažil. Tak to všechno uvařili a uklidili, chtěl zaplatit, ale ona řekla, že ne, že se bavila. Chtěl si vzít telefonní číslo, ale ona spěchala a odešla. Trochu se rozčiloval, ale objevila se ta kočka a začala se mu třít o nohy. Šel spát. Ráno se probudil, připravil se na firemní večírek, všichni byli velmi spokojeni a on sám byl spokojený také.

Čas plynul, bylo ještě chladno. Jednoho dne se vracel domů a najednou slyšel ženský křik a uviděl ženu, kterou někdo přepadl. Jako pravý gentleman zastavil zloděje silou myšlenek a vrátil kabelku dívce. Ta dívka byla ta holka, co vařila jídlo. Měl radost. Dal jí tašku. A pak se dlouho procházeli po nočním městě. Sněžilo, což nebylo obvyklé. Jako

zázrakem se ale zachoval jeden květinový záhon s růžemi zasypanými sněhem. Požádal dívku, aby seděla na lavičce, on sám jako galantní muž vzal nůž, uřízl růže a dal jí kytici. Moc se jí to líbilo. Z rozhovoru věděl, že se jmenuje Anželika, nevěnoval pozornost tomu, že ona a kočka mají stejná jména. Ještě dlouho se procházeli, ale už se blížili k jeho domu. Rozloučili se, ona zase pospíchala a on se zase zapomněl zeptat na nějaký kontakt na ni. Zlobil se za to na sebe, byl unavený, ale šťastný. Když přišel domů, začala se mu třít o nohy šťastná kočka.

Plynul čas, uplynul měsíc od setkání s dívkou a nalezení kočky. Dny plynuly, sněžilo a mrzlo. Jednou se vracel domů. Přecházel přechod pro chodce, auta jela pomalu, před ním šla nějaká dívka. Najednou vidí, že dvě auta jedou rychlostí 300 km/h, na poslední chvíli silou myšlenek dívku odstrčil, ale sám nestihl odskočit.

2

Jako zázrakem se ale Ivan příliš nezranil, lehce si poranil rameno a měl lehké pohmožděniny zad, ale omdlel a skončil v nemocnici. V nemocnici zůstal tři dny. Zatímco byl v nemocnici, požádal svého bratra, aby krmil kočku. Ten jezdil krmit kočku, když přišel za Ivanem, řekl mu, že má doma velmi uklizeno, ale Ivan tomu nevěnoval pozornost.

Na kočku Anželiku si už zvykl, kočka byla velmi kultivovaná, laskavá, láskyplná. Tak přišel den, kdy vzal kočku, objal ji a políbil na čumáček. Poté, co políbil kočku, ona se stala tou nejkrásnější dívkou, kterou kdy viděl. Dívkou s krásnou tváří, s krásnými zelenými očima, s krásnou pusou, s krásnými rty, s krásnými světlými vlasy. A s krásným štíhlým pasem, s jemnými krásnými rukama, s krásnými elegantními nohama. Byla v krásných bílých šatech (kromě toho, že byla černá kočka). Jako první řekla: „Ahoj, Ivane! Ivane, dvakrát jsi mi pomohl, jsi velmi chytrý, milý, silný, dobrý muž s milou duší!“. A na oplátku jí Ivan řekl: „Ahoj, kočičko! A ty jsi velmi krásná, chytrá a laskavá žena s dobrou duší. Budeš mou ženou?“ Odpověděla: „Ano!“. A měli krásnou svatbu. Narodili se jim tři děti, dva chlapci a jedna princezna. Měli spoustu vnoučat. A žili dlouhý, šťastný a dobrý život!

Artem Stanislavovič Datsun 8. B

Jednoho odpoledne v létě jsem obědvala. Když jsem jedla, přišla ke mně máma a řekla mi, jestli nechci na chvíli snít místo sluníčka. Řekla jsem, že ano, a tak jsme druhý den letěly na Severní pól. Přiletěly jsme a asi tak dvě hodiny jsme se procházely. Viděly jsme led, sníh a hlavně tučňáky, ale pak jsme viděly ledního medvěda a zpanikařily jsme. Lední medvěd za námi utíkal. Schovaly jsme se před ním za velkým kusem ledu, ale zjistily jsme, že už je skoro večer a že jsme se ztratily. Chvíli jsme chodily sem a tam, ale pak jsme našly tučňáky, kteří nás zavedli do iglú, kde žili Eskymáci. Ti nám upekli rybu na ohni a dali nám teplý čaj. Když už byla tma, musely jsme domů. Tak nás ti Eskymáci odvezli k našemu letadlu a letěly jsme domů, kde bylo zase léto. A tak skončila naše zimní pohádka.

Amélie Zahradková 8. B

Byla jednou jedna ptačí rodinka sýkorek, která měla čtyři sýkorčí mlád'ata. Jedno z nich bylo hodně slabé a malé, a tak si samo nemohlo hledat potravu daleko. Ostatní tři mlád'ata si pro potravu lítala k hodné rodině, která měla na zahradě krmítka. To mládě, které kvůli dlouhé zimě pomalu nemohlo létat, se živilo zrníčky, které pro něho přinesla jeho rodina. Pomalu mu to ale přestávalo stačit. Vypadalo to s ním hodně špatně, sil mu ubývalo.

Jednoho dne se rodinka rozhodla, že se pokusí dostat pomoc od ostatních sýkorčích rodin, a tak létali od rodiny k rodině. Po dlouhém hledání se našly tři rodiny, které chtěly pomoci. Všichni se společně vydali ke krmítku. Když tam dorazili, tak se každý najedl kolik potřeboval a potom nabrali do zobáku i pro slabé mládě. Celou cestu letěli se zrníčky v zobáku k mláděti. Když tam dorazili, mládě bylo tak slabounké, že pomalu nemohlo otevřít zobáček. Nakonec ho otevřelo a každý ptáček mu tam dal svá zrníčka. Všechno nakonec dobře dopadlo a ptáče si brzy samo vyrazilo ke krmítku.

Eliška Bowyer 8. B

Byla zima a mráz a jedna maminka chystala košíček a sáňky svojí dcerušce Karkulce, aby mohla jet za svojí babičkou a odházet jí sních, co měla přede dveřmi, a proto se nemohla dostat ven. Karkulka se tedy vydala na cestu, když šla rovně, tak sáně táhla za sebou, potom mohla jet z kopce dolů. Když sáně táhla lesem, objevil se před ní veliký bílý sněhulák. Karkulka se nejdřív lekla, ale sněhulák na ni promluvil jemným hlasem: „Kampak si to štráduješ, slečinko, s těmi sáněmi?“ Karkulka odpověděla: „Jdu za babičkou, jedu jí pomoci se sněhem.“ Sněhulák chvíli přemýšlel a potom řekl Karkulce, že pojede s ní a pomůže jí. Šli ještě hodinu, až konečně zastavili u hodně zasněžené chaloupky. Karkulka začala odhrabovat sních a sněhulák se v něm válel, takže byl zase větší a větší. Konečně odstranili všechnen sních z babiččiny chaloupky a otevřeli dveře. Šli dovnitř a babička spala v posteli. Karkulka ji chtěla probudit, ale najednou se jí zmocnil obrovský chlad. Sněhulák ji snědl, za chvíli v něm byla i babička. A sněhulák utekl do lesa. Když začali po babičce a Karkulce pátrat, nevěděli, co mají dělat. Jako by se po nich slehla zem. Babička i Karkulka nevěděly, co dělat, křičeli o pomoc, ale nikdo je neslyšel. Až do jednoho jarního dne, kdy jim přišel na pomoc někdo, od koho by to vůbec nečekaly. Sluníčko začalo hřát a sněhulák začal roztávat. Když konečně roztál úplně, tak babička a Karkulka utíkaly do vesnice, kde žila Karkulka s maminkou a tatínkem, oba dva, když je viděli, se k nim rozeběhli a objali je. Začaly jim vyprávět, jak sněhulák Karkulce nabídl pomoc a potom ji snědl a pak i babičku a jak jim byla velká zima a potom že jim pomohlo sluníčko. Nakonec šli všichni domů a dali si něco dobrého. Babička od té doby jezdí na zimu k nim domů a všichni žili šťastně až do smrti.

Tereza Koliňová 8. A

Cesta za jmelím

Dne dvanáctého prosince poslala maminka svého syna Matěje do lesa pro jmelí. Na kopci za vesnicí totiž začíná hustý les, kde dřevorubci od podzimu káceli stromy. V korunách pokácených stromů byly velké trsy jmelí, které se daly snadno uříznout a dále rozdat příbuzným a lidem po vesnici. Matěj znal les zpaměti, ale byl tam sám jen v létě. V závějích na pasekách hledal Matěj jmelí, nemohl to najít, ale nechtěl přijít domů s prázdnou. Hledal dál a tím pádem šel i hlouběji do lesa. Jelikož byl zvyklý na letní období, vůbec si neuvědomil, že se tak brzy stmívá. Matěj se začal opravdu bát, ještě aby ne, vždyť je to desetiletý kluk. Žádnou baterku nebo nějaké jiné světlo s sebou samozřejmě neměl, protože počítal, že se domů vrátí ještě, než se začne stmívat. V šeru přestal vidět svoje vlastní stopy, takže si definitivně uvědomil, že neví kudy zpátky.

Začal v něm převládat strach a panika, ale v tu chvíli to uviděl. V dálce se třelo o koruny stromů kmitající oranžové světýlko. Když byl blíž, viděl, že je to oheň a kolem něj je dvanáct měsíčků, měli fousy, klobouky, kytaru a maskáče. Matěj se jich se sevřeným hrdlem zeptal: „Jste vy vůbec dvanáct měsíčků?“ V tu ránu se všech dvanáct začalo smíchy válet po zemi. Matěj si hned uvědomil, že to jsou trampové. Ohřál se u ohně, nabídli mu chleba, kus špeku a čaj. „A co tady vůbec děláš, kluku? ptal se jeden tramp. „Jsem dole z vesnice a maminka mě poslala do lesa pro jmelí, a tak nějak jsem se ztratil.“ „Počkej, pro jmelí? Toho tady máme hromady.“ A podal Matějovi trs jmelí. „A jestli potřebuješ do vesnice, rádi ti ukážeme cestu.“ Za necelých dvacet minut byli na cestě vedoucí k vesnici. Matěj běžel domů, kde na něj čekala ubrečená maminka.

Druhý den po obědě se Matěj vypravil do lesa s tatínkem, který se celé historie divil a chtěl měsíčkům poděkovat osobně. Prochodili les křížem krážem, ale ani mýtinu, ani vyhaslé ohniště vůbec nenašli. Jako by se po něm slehla zem...

Antonín Holas 9. B

Tři vánoční svíce

Bylo odpoledne a Sofie se nudila v pokoji. Chtěla jít ven, ale mamka jí řekla, že musí zůstat doma, protože je tam velká zima. Na oknech aut byla dokonce vidět námraza.

Sofie byla opravdu smutná, že nemůže ven, najednou dostala nápad. Proč nepozvat Lauru a Davida? Své dva nejlepší kamarády. Sofie se rozběhla do obývacího pokoje, aby se zeptala mamky, jestli můžou přijít. Mamka si zrovna četla knihu. „Mami? Mohli by Laura a David dneska k nám? Možná kdybych zavolala jejich rodičům, mohli by tu i přespat, prosím?“ zeptala se Sofie celá natěšená. Mamka pořád zakoukaná do knihy jen broukla: „Mhm, dobře.“ „Ježíš, děkuji moc mami!“ Sofie vyskočila a běžela po schodech nahoru do pokoje, aby jim hned zavolala a zeptala se, jestli mají čas.

Sofie už měla dekorovaný celý pokoj vánočními věcmi. Vzala si telefon a nejdřív zavolala Davidovi. David byl známý tím, že nezvedal telefon. Tentokrát to ale zvedl hodně rychle, to Sofii potěšilo.

„Ahoj!“ pozdravila Sofie. „Ahoj, díky bohu, že jsi zavolala. Umírám tu nudou,“ řekl David klidným hlasem. „Já právě taky. No hele, mám nápad, ještě samozřejmě to řeknu Lauře, ale co kdybyste u mě dneska spali? Mohli bychom mít takové vánoční téma. Co na to říkáš?“ zeptala se Sofie. „To je skvělý nápad! Jdu se zeptat mamky, hned. Počkej u telefonu minutku.“ řekl David natěšeným hlasem. „Ok.“ Sofie čekala asi 40 sekund, než se David zase ozval. „Můžu! Tak honem zavolej Lauře.“

Sofie začala volat Lauře, dlouho trvalo, než to zvedla. „Čau.“ Laura zněla docela našťavaně. „Ahoj, ehm, děje se něco?“ zeptala se Sofie. „Táta mi zase dal přednášku, jak bych si měla dělat úkoly hned v den, jak to učitelé přidávají. Úplná otrava,“ vykládala Laura.

„Hele, mám něco, co by ti mohlo zvednout náladu,“ řekla Sofie. „Co?“ odpověděla Laura vyšším hlasem. Asi fakt chtěla zvednout náladu. „Mamka mi to dovolila, David může taky, nechtěla bys tu dneska přespát?“ řekla Sofie. „No tak dobře, je pravda, že by mě to přimělo zapomenout na tátu.“ Laura neměla nikdy moc dobrý vztah s tátou.

„To je skvělý!“ „Super, tak já vám napíšu do chatu v kolik máte přijít,“ řekla Sofie šťastně. „Ok, čau.“ Laura típla první. Jejich skupinový chat se jmenoval 'Kids just wanna have fun'. Všichni totiž měli rádi Cyndi Lauper. Sofie teda napsala v 18:00. Když oba přišli dřív, bylo to ještě lepší.

Po asi 6 hodinách zábavy a koukání na filmy zjistili, že už budou 3 ráno. Všichni se šli vysprchovat a David měl nápad.

„Budeme prosím vyvolávat duchy?“ David měl tuhle aktivitu hrozně moc rád, ale obě holky už to moc nebavilo. Ale tak blížily se Vánoce, tak mu to dopřály.

Tentokrát si David s sebou vzal tři svíčky, všechny červené. Sofie hádala, že je to jablko se skořicí. Uhodla správně. „Tak jo, podstata těch svíček je, že si každý dáme jednu blízko k nohám. Poté si budete něco přát, ne žádnou maličkost, něco, co si přejete dlouho,“ vysvětloval David. Ale Laura ho přerušila: „Myslíš třeba jako, abys s těma duchama už přestal?“ Zachechtaly se obě, Sofie i Laura. „No, fakt vtipné.. Po vyslovení přání sfouknete svíčky a den poté, co jste si to přály, se vám to má splnit díky duchovi Debbiemu, duchovi přání.“ „Aha, takže vlastně narozeninová oslava, ale nikdo nemá narozeniny a je to s pošahaným duchem,“ zařhtala se Laura. Už ale to rýpání nebylo vtipné. Sofie si přála, aby měla všechny úkoly hotové, protože nevěděla, co si přát. Všichni sfoukli už své svíce a David se z nich těšil nejvíc.

Už byly 4 hodiny ráno a všichni už byli unavení, tak si šli lehnout na svoje matrace a postel.

Vzbudili se všichni okolo 12. hodiny, teda v poledne. Laura se rozespale zeptala: „Mám udělat topinky?“ „Jo,“ řekli oba, David a Sofie. Po 15 minutách přišla s celým talířem topinek.

Všichni si pochutnali, a když se najedli, Laura a David šli domů. Sofie se potom šla koukat na filmy na počítači.

Den po přespání se Sofie probudila a měla hodně zpráv ze skupiny. Laura šlela, že se její přání se doopravdy splnilo, ale David na všechno odepisoval: „Já jsem ti to říkal.“ Vlastně neříkal, ale když se to vyplnilo Lauře, musela se kouknout do aplikace, kde měly úkoly.

Všechny byly hotové. Dokonce i fotky papíru se poslaly. Bylo to doopravdy jako kouzlo. To se David už divil, že to fungovalo u všech. Sofie byla doopravdy zmatená, ale šťastná zároveň.

Eliška Petrová 8. B

O chudém kováři

Kdysi dávno, v renesanční Francii, žil jeden chudý kovář. Ve své skromné chatce žil se svojí manželkou a třemi dětmi. Peněz neměli moc, ale na jídlo jim to vystačilo. Jednoho podzimního rána se stalo něco, co kovář vůbec nečekal.

Do kovárny vešel vousatý muž v rudém kabátě pokrytý zlatem, rubíny a diamanty. „Přejete si něco?“ zeptal se kovář. „Chci, abys mi udělal nejsilnější brnění ve Francii“ odpověděl neznámý muž. Jmenoval se Louis, byl velmi bohatý, proto si mohl dovolit takovéto brnění. Kovárovi se ale do toho moc nechtělo, řekl: „Pane, výroba takového brnění bude trvat dva měsíce a bude stát mnoho zlatých.“ „O to se nestarej, dobře zaplatím, materiál dostaneš, ale na Vánoce to musí být hotové“ řekl a ukázal měsíc plný zlatáků. Kovář objednávku přijal. Když přišel ten večer domů, vyprávěl ženě o Louisovi a o brnění. „To je skvělé, konečně si budeme moci dovolit nějaké pořádné dárky pro děti, budou hody, cukroví...“

Další den se kovář okamžitě pustil do práce.

Dny plynuly a kovář stále vytvářel brnění pro Louise, některé dny se dokonce ani nevracel domů, přespával často v kovárně. Mezitím doma už se děti rozhodly, co by si k Vánocům přály. Byly to tuze skromné děti, chtěly pouze více jídla a provádět vánoční zvyky se svými rodiči.

Kovář netušil, co si děti přejí, ale jeho manželka to moc dobře věděla. „Poslouchej, co si děti přejí.“ Kovář ji okamžitě přerušil: „Teď ne, musím zpátky do kovárny. Dětem už jsem vybral krásné hračky, budou se jim líbit.“ Kovář odešel a jeho manželka byla v rozpacích.

Byl Štědrý den. Louis si vyzvedl brnění, a než odešel, pověděl kovářovi: „Tady máš měsíc, a nezapomeň, co ti teď řeknu: Dárky nejsou všechno.“ Kovář byl trochu zmaten, přesto si jeho slova zapamatoval. Ten večer čekala rodina na kováře, rozřezávali jablka, zpívali

koledy a dělali další vánoční zvyky, ale bez kováře. Pozdě večer, kdy se měly rozdávat dary, přišel domů kovář. „Rodino, jsem doma! Nesu dary!“ zahřměl kovář. Nikdo nebyl nadšen ze všech těch darů, až na kováře. „Proč si dětem nesplnil jejich přání? Poslouchal jsi mě vůbec?“ Kovář se zamyslel a uvědomil si, že se celé dva měsíce dětem ani manželce nevěnoval. Nevěděl, co si děti přejí. Myslel, že si přejí stejné dary jako bohaté děti.

Vzpomněl si na Louisova slova.

„Moc se omlouvám, rodino, byl jsem zaslepen penězi.“ Naštěstí koupil i spoustu jídla, takže aspoň štědrovečerní večeři měli spolu. Dary se nakonec líbily, přesto byly děti stále trochu zklamané. Kovář se po večeři zvedl ze židle a a pronesl proslav: „Děti, ženo, o těchto Vánocích jsem si uvědomil něco velmi důležitého, že Vánoce nejsou o dárkách, ale o zvycích, koledách, klidu a společně stráveném stráveném čase.“

Ladislav Křofáč 8. B

O sněhové vločce

Na nebi žila paní Zima, která řídila vše kolem zimy. Měla kolem sebe spoustu veselých dětí - vloček, kterým vyprávěla na dobrou noc pohádky o lidech, kteří žijí na zemi, že někteří jsou zlí a někteří dobří. Jednou se vločky honily v zimním království a paní Zima je okřikla, ať dávají pozor, že schody jsou kluzké a mohou spadnout na zem a bude těžké se dostat zpět. Vločky samozřejmě neposlechly a stále se honily po celém království, až najednou se jedné vločce smekla nožka, zavravorala a začala padat na zem. Křičela ze všech svých sil, ale marně, nikdo ji neslyšel. Paní Zima až večer zjistila, když šla vločky ukládat ke spánku, že jedna chybí. Ptala se ostatních vloček, ale ty o ní nevěděly.

Musela se tedy podívat do zimní koule, která jí vločku ukázala, a zjistila, že vločka je na zemi a pláče. Paní Zima uměla spoustu kouzel, ale chtěla vytrestat vločku, že neposlechla a i přes její zákaz se stále honila s jinými vločkami. Zjevila se u vločky a svým chladným zimním hlasem řekla: „Musíš najít člověka hodného a s čistou duší, který nebude lhát a dokáže ti pomoci se zpět do našeho zimního království dostat.“

Pro vločku to byl těžký úkol, ale vzdát se nechtěla. Vyšla se tedy hledat čistou a hodnou duši. Při své cestě za hledáním potkávala loupežníky, kteří okrádali šlechtu, šlechta okrádala své poddané. Nakonec ale dorazila do vesnice, kde poznala hodného kováře jménem Franta. Byl to kovář, jak má být, silný, pracovitý, veliký a hlavně moc hodný. Pomáhal starým lidem, a když někdo neměl na zaplacení, tak i přesto mu pomohl a řekl: „Dnes pomůžu já tobě a příště ty zase mně.“ Jenže Franta měl i bratra Honzu, který byl pravý opak a snažil se mu škodit, jak mohl. Nakonec Frantu mistr z kovářny vyhodil a obvinil ho, že ho okrádá. Vločka ale věděla, že Franta to nebyl.

Franta tedy z kovářny odešel a vydal se do světa za prací, aby uživil svou rodinu. Při své cestě ale nešikovně zakopl a pochroumal si nohu. Vločka využila situace a přispěchala

Frantovi na pomoc. Franta jí poděkoval a vločka řekla: „Dnes pomůžu já tobě a příště ty mně.“ Vysvětlila Frantovi, co se jí stalo, že se potřebuje dostat zpět do zimního království, kde má svoje sestřičky a svou paní Zimu. Franta ani chvíli nezaváhal a slíbil jí pomoc. Rozhodl se zimní království najít. Cestou musel překonávat mnoho překážek, které mu paní Zima nastražila, protože se chtěla přesvědčit, že je opravdu tak hodný a nikoho nepodvede a nikomu neublíží. Franta se nevzdával a bojoval ze všech svých sil. Všechny nastražené pasti nakonec překonal a vločku do zimního království dostal. Bylo to krásné a dojemné setkání.

Paní Zima Frantovi poděkovala a na rozloučenou mu dala čarovný zimní měšec, který mu splní jakékoli přání. Franta si přál svoji kovárnu, kterou také dostal. Paní Zimě čarovný zimní měšec vrátil, že už ho nebude potřebovat a dokáže se o sebe, svou ženu Lidunku a děti Matýska, Pepíčka a Marušku postarat sám. Všichni si v kovárně žili šťastně. Dokonce dokázal odpustit i svému zlému bratrovi Honzovi a v kovárně ho zaměstnal. Franta při svém zimním dobrodružství zjistil, že vše zlé je pro něco dobré.

Vločka občas Frantu sledovala z okna svého zimního pokojíku, jak je šťastný a dobře se mu daří. A Franta? Ten, když začalo sněžit, vzhlédl nahoru k nebi a vzpomínal na vločku a dobrodružství, které spolu zažili.

Jakub Chára 8. B

Zimní pohádka

Noci jsou dlouhé a dny rychle ubíhají. Všechno listí ze stromů opadalo, okolí je šeré a smutné. Nebe se po celém obzoru zatáhlo tmavými mraky, které jsou jako neprůstřelná vesta, nepropustí ani jeden paprsek slunce. Jen jediná barva jde rozlišit, tmavě zelená barva jehličnanů. Je to pozitivní barva a naznačuje, že všechno není tak špatné a šedé, jak na první pohled vypadá.

Ze všech komínů se valí kouř, z některých i černé saze. Okna domů jsou polepena vánoční výzdobou a v noci blikají všemi barvami. Ulice jsou prázdné, sem tam je slyšet štěkot zaběhlých psů nebo krákání havranů.

Po setmění, když celá vesnice spí, nastane velká proměna. Příroda si přichystala velké překvapení pro všechny. Z velkých tmavých mraků začíná padat ten nejbělejší sníh. Ráno si každý přivstane do krásného světlého dne. Uchopí lopatu nebo hrablo a s chutí odklízí sníh z chodníků, někteří používají posyp proti kluzkému sněhu nebo námraze. Je slyšet drnčení pluhů, které byly vyslány očistit silnice od namrzajícího, pro auta nebezpečného, povrchu tvořeného sněhovými vločkami, dokonale naskládanými na sebe.

Ze dne na den se vše změnilo, už to nejsou ty šedé, smutné dny, ale vše je pokryto bílou nadílkou.

Můžete pozorovat, jak děti, zabalené v zimním oblečení, staví sněhuláky, hází po sobě sněhem, sáňkují, někteří lyžují a plnými doušky si užívají zimní období. Teď nevádí, že

stromy nemají listí, všechno nahradil sních. Jsou v něm vidět stopy zvířat, která se neuložila k zimnímu spánku. Můžeme pozorovat špičky rampouchů, jak se lesknou a stále se prodlužují namrzající vodou po nich stékající. Obloha se pomalu vyjasňuje a slunce ozařuje bílé stráně. Je slyšet cvrlikající vrabce, bojující o každé semínko v krmítku.

Nic však netrvá věčně. Sních za nějakou dobu roztaje a na dveře zaklepe další roční období. My ale nemusíme být smutní, takových krásných zimních dnů určitě za celý život ještě zažijeme mnoho. Teď se na ně můžeme alespoň těšit a doufat, že toto čekání uběhne stejně rychle jako dvouměsíční letní prázdniny.

Filip Mrázek 8. B

Pepíkovo dobrodružství

Pepík žil ve Sněžnicích, bylo to takové malé městečko, kde vždy trochu sněžilo a nikdy nepřestalo. Pepíkovi bylo 10 let a žil se svojí rodinou, kterou tvořila matka Cecílie, táta Bořivoj, Pepík a jeho malá sestra Míša.

Byla to velice šťastná rodina, která se o sebe velice starala a měla se ráda, i když někdy Pepík záviděl, že dávají více pozornosti Míše než jemu, ale to neznamená, že ji nemá rád. Bral to více jako chybu rodičů. Pepík samozřejmě měl i své dobré kamarády - Petra, Klause a Hermionu. Petr bydlel v domě hned naproti, Klaus bydlel ve vesničce, která se jmenovala Kluznice, Kluznice byla zajímavá vesnice, protože všude byl led, takže lidé tam používali hlavně brusle a Hermiona bydlela v Čarohradech, Čarohrady bylo město pár kilometrů od Sněžnic a byla tam střední škola kouzel i normální střední škola pro ty, kteří nedokázali čarovat.

Když chtěl Pepík kdykoli něco podniknout, tak to nikdy nedělal bez nich, protože každý z nich byl důležitý člen týmu a nikoho nenechával pozadu. Ale už od doby, kdy byl malý, tak nechápal, proč nikdy ve Sněžnicích nepřestalo sněžit, ale jediné, co se dozvěděl před dávnou dobou, bylo od babičky, co toho už hodně zažila. Že tohle městečko prý nějaký mocný čaroděj zaklel, protože skolil draka, který už dávná léta obtěžoval obec. Obec mu za jeho činy nabízela velké bohatství, když skolí draka, ale když to udělal, obec mu nechtěla nic dát a chtěla ho dát do žaláře. Ale mocný čaroděj utekl a na malou obec seslal kletbu, že tady nikdy nepřestane sněžit a nikdy nebude teplo.

Pepíkova touha najít tohoto čaroděje nebo jeho dítě byla obrovská a nepřestávající, a proto se rozhodl jít se svými dobrými přáteli najít tohoto čaroděje a prosit ho o odpuštění a požádat o milost pro své městečko, které tak miloval.

Pepík měl pár míst, o kterých si myslel, že tam čaroděj bude. Když tohle všechno Pepík plánoval, přišel do městečka muž, co prohlašoval, že je tento mocný čaroděj, a klepal na dveře starosty. Starosta otevřel dveře a zeptal se čaroděje, co tu dělá? Čaroděj řekl, že si jde vyzvednout, co je právem jeho. Chtěl velké bohatství, na to se mu starosta velice vysmál a řekl: "A proč bych ti měl dáti velké bohatství, vždyť ani nevím za co?" Pak mu

vše čaroděj vysvětlil, tak ho starosta pozval dovnitř, protože před domem byl už celkem velký počet lidí, i s Pepíkem a jeho přáteli. Pepík věděl, že mu starosta nic nedá, takže udělal plán. Vloupáme se dovnitř k starostovi a musíme tomuto čaroději dát, co požaduje, ať to starosta chce, nebo nechce.

Odešli z davu a připlížili se na starostovu verandu, která byla pokryta sněhem. Hermiona uměla nějaká základní kouzla, takže uměla třeba otevřít okno zvenčí, což právě udělali a vlezli dovnitř. Pepík už párkrát u starosty byl, takže věděl, kde má svoji kancelář a možná nějaké potencionální bohatství. Zatím jen slyšeli z obývacího pokoje argumentování.

Už byli ve starostově pracovně, Petr dával pozor, jestli někdo nejde, a ostatní hledali. Ale Pepík přečetl mnoho detektivek, takže první, co prohledal, byl stůl, nic tam nebylo, v knihovničce také ne, ale pak si všiml malého nenápadného obrazu v koutě kanceláře, sundal ho a uviděl sejf. Teď už jen musel najít kód. Pak si vzpomněl, že to byl obraz jeho manželky, takže vyzkoušel den jejího narození, pak zkusil rok svatby a bum otevřelo se. Teď už jen to dát čaroději. Tak je napadlo hrát, že se Klaus zranil. Starosta se lekl, ale pak se naštvál a šel ho vyprovodit. Ostatní šli za čarodějem, všimli si, že je přivázan, tak ho odvázáli a dali mu jeho zasloužené bohatství a prosili ho o milost pro jejich městečko. Mocný čaroděj si řekl, že když tu jsou tak hodné děti, je třeba městu odpustit, i když starosta není moc spravedlivý člověk. Tak se i stalo. Čaroděj zmizel i se bohatstvím a v deseti sekundách najednou přestalo sněžit, takže celé město šlo slavit. Úplně všichni a Pepík byl konečně šťastný, že všechno vyřešil.

Martin Šantroch 8. B

První česká výprava za Yetti

Celé toto podivuhodné dobrodružství začalo jedinou fotkou na internetu. Na fotografii z Jizerských hor se nacházel utíkající Yetti v plné kráse. Nikdo tomu ve světě nechtěl věřit, že by se legendární sněžný muž nacházel právě v Česku, ale odborníci potvrdili, že fotka není podvrh. Vláda se po dlouhotrvajících jednáních rozhodla sestavit odborný tým vědců a začal hon na Yettiho. Vedením výpravy byl pověřen známý český biolog František Slunský a zástupcem jeho žena Ivana.

Lyžaři, kteří stáli za fotkou se sněžným mužem, uvedli, že Yettiho viděli blízko vesnice Kořenov v Jizerkách. Proto vědecká výprava zamířila rovnou tam. Když se vědci ve vesnici zjeví, vesničané vyšli do ulic a podívovali se, jaká velká skupina to k nim dorazila. Přišel se podívat i samotný starosta, a jakmile se dozvěděl, o co jde, dal svolat všechny občany a pronesl slavnostní řeč. Všichni z obce byli nadšeni, že se hledání sněžného muže bude odehrávat v blízkosti Kořenova, a nabídli pomoc. Dokonce místní pošťák Karel Novotný se chtěl hned k vědeckému týmu přidat, ale byl vědci odmítnut. Byl to postarší veselý stařec s mnoha šedinami a dlouhou bílou bradou. Následně smutně odešel s tím, že se jde teda otužovat na svou horskou chatu. Další den se výprava vydala rovnou do hor nachystat pasti na Yettiho. Kdyby se jim opravdu povedlo chytit sněžného muže, odvezli

by ho do Pražské zoo a celá vědecká skupina by se proslavila. O tom snili všichni z výpravy, ale zatím se jim to nedařilo. Když už se po několikáté znovu ozval alarm, který oznamoval chycení něčeho do pastí, vědci se obávali, že to bude jenom další horské zvíře.

Ale dneska se konečně dočkali. Před nimi v kleci byl sněžný muž, jakého svět ještě neviděl, ale něco tu nesedělo. Yetti ze sebe chrlil jednu neslušnou nadávku za druhou. To se vědcům nějak nelíbilo, že by Yetti měl tak rozvinutý slovník, po chvílce jim došlo, že to není žádný sněžný muž, ale místní pošťák Karel, který se jenom Yettimu nápadně podobal. Poté, co ho pustili, jim vysvětlil, že se právě otužoval, když tu se chytil do pastí. Celá záhada se sněžným mužem byla vyřešena. Česko žádného Yettiho nemělo. Jenom svého pošťáka z Kořenova, který se rád otužoval v zimě nahý a vypadal se svými šedinami, bílými chlupy a dlouhou bradou jako sněžný muž. A tak podivuhodný Yetti dále zůstal jenom v pohádkách.

Sebastian Turko 6. B

Vánoční pohádka

Za sedmero horami a sedmero řekami byla jedna země jménem Prahavice. Vládl tam hrozný král Šibáb. Zbýval týden do začátku Vánoc, malý Ajap se na Vánoce moc netěšil, protože byla jeho země zasažena hroznou pandemií a malý Ajap nemohl do školky, protože velký král Šibáb zakázal všechny jeho obvyklé činnosti. V Prahavicích nebyl ani sníh, a tak Ajap byl tak zklamaný ze všech těch zakazů, že zapomněl, že Vánoce jsou čas narození Jezulátka, čas dárků, čas trávení s rodinou. Když už vypadalo, že na Vánoce se vše uklidní, tak velký rádce Rymula řekl králi, že se musí neprodleně uzavřít všechna města. Ale malý Ajap věřil, že letos musí být opravdové Vánoce. Když byl den narození Jezulátka, stal se zázrak. K moci přišel Madam Vojtěch, porazil zlou nemoc a sesadil krále Šibába a Rymulu. Ten den v noci dostal malý Ajap spoustu dárků, byl s rodinou a splnil se mu sen. A to bylo to hlavní, dokonce i napadl sníh.

Pavel Bikar 8. A

Na počátku času se zrodili čtyři duchové - duch jara, léta, podzimu a zimy. Lidé čekají, těší se a jsou nadšení z narození každého nového ročního období. Postupem času se zrodilo mnoho jarních, letních a podzimních duchů. Ale zimní duch je vždy sám. Lidé nenávidí zimu. Říkají, že je zima a je těžké najít jídlo. Zimní duch slyšel, že pokud žádný člověk nemá rád nějaké roční období, duch jednoho dne zmizí a žádná zima nebude. "Nebylo by lepší, kdybych byl pryč? Lidé zemřeli, protože neměli jídlo, kvůli mně hladověli." Jednoho dne odešel zimní duch procházet se po lese a tam viděl dívku, jak hledá hole, duch přemýšlel, k čemu to je. Duch sledoval její cestu lesem. Poblíž jejího domu uviděl tři velké sněhové koule, nevěděl, na co jsou. Když dokončila věc, kterou vyráběla, vešla dovnitř a zavolala na svou matku: "Podívej, mami, udělala jsem sněhuláka." Následujícího dne duch

odešel znovu do malého domku. Tam uviděl děvčátko dělat dalšího sněhuláka. Ale neměla na sobě žádné rukavice, a tak se duch přiblížil k dívce a zeptal se, jestli jí není zima? Dívka pohlédla na ducha a řekla: „Ne, je to zábava! Proč se ptáš?“ Když to duch uslyšel, odpověděl: „Jsem zimní duch, jsem ten, kdo dělá tuto chladnou zimu.“ „Opravdu?“ dívka se zeptala, „takže vy jste ten, kdo vytvořil tento krásný sníh?“ Duch se zeptal: „Co se ti na tom líbí? Je zima, je to nuda, nemůžeš jít ven, co je na tom tak zábavné? Léto je lepší! Je teplo a můžete vidět krásné květiny.“ Dívka řekla: „Ano, léto je skvělé! Ale každé další období je také svým způsobem skvělé!“ Duch řekl: „Ale nebylo by lepší, kdyby tu nebyla zima? Lidé a zvířata zemřeli kvůli chladu?“ Dívka řekla: „Ne! Zima je čas, aby i zvířata odpočívala, je čas si odpočinout a trávit čas s rodinou, miluji zimu!“ Když viděl malé děvčátko, jak se tak radostně usmívá, z očí ducha vyšla slza, duch byl dojatý. Poté duch postavil s malou dívkou sněhuláky.

Zimní duch stále existuje, to znamená, že stále existuje spousta lidí, kteří nenávidí zimu. Ale k existenci ducha stačí, že je na světě aspoň jedna osoba, která má ráda zimu.

Ellyse Tambahani 8. B

Zimní pohádka

V předvečer Vánoc jsem čekal, až se moji rodiče vrátí domů z předvánočních nákupů. Nemohl jsem se dočkat, až přijdou domů, nemohl jsem se dočkat, až s nimi společně otevřu dárky. Cvičil jsem hru na kytaru, abych zpíval jejich oblíbené písničky, dokonce jsem jim udělal nějaké sušenky, i když byly trochu spálené. Čekal jsem na ně při sledování televize. Jak čas plynul, začal jsem dřímat a usnul jsem. Poslední slova, která jsem slyšel, byla: „Nejnovější zprávy.“ V zasněžených horách došlo k nehodě, která měla dvě oběti. Pomyslel jsem, že je to velice smutné, protože jejich rodina bude mít smutný Štědrý den.

Když jsem se probouzel, necítil jsem vůni své matky, která čeká na to, až budeme spolu snídat. Byl jsem tak nadšený z blížících se Vánoc, že jsem vstal a šel hledat rodiče. Prohledal jsem celý dům a nemohl jsem je najít. „Přestaňte si dělat legraci!“ křičel jsem. Ale jedinou odpovědí bylo ticho. po několika minutách jsem uslyšel zvonit domovní zvonek. Vrhel jsem se ke dveřím v domnění, že je to moje máma a táta, ale když jsem otevřel, uviděl jsem svou babičku a policistu. Policista řekl, že moje matka a otec měli nehodu. Ani jsem neplakal, byl jsem šokovaný. Nemohl jsem si vzpomenout, co se stalo potom, ale pamatuji si, že jsem s kamarády moc nemluvil a přestěhoval jsem se do domu svých prarodičů, do nové školy a do nového domova.

Uplynul rok a nastala zima. Už jsem nebyl nadšený, jak jsem býval, už to nebylo moje oblíbené období. Byly to první Vánoce bez mých rodičů. Byl jsem zalezlý ve svém pokoji a hrál videohry. Když mě takhle viděla moje babička, řekla, abych si venku udělal sněhuláka, jinak nebudu mít večeři. Šel jsem ven s myšlenkou, že rychle postavím sněhuláka a půjdu domů. Po dokončení sněhuláka jsem ho vyfotil a na něj dopadl blesk.

Po chvíli jsem šel domů. Někdo říkal: „Hej!“ Zastavil jsem se a rozhlédl se, kdo by to mohl říct, ale nikoho jsem neviděl, ale někdo znovu řekl: „Hej,“ znovu jsem se rozhlédl kolem a viděl jsem, jak na mě sněhulák mává rukou. Nemohl jsem uvěřit svým očím, štípnul jsem se do tváře a myslel jsem si, že by to mohl být sen, ale byl jsem vzhůru. Báł jsem se, ale pomalu jsem se přiblížil k sněhulákovi. Když jsem se přiblížil, sněhulák se mě zeptal: „Proč jsi smutný? Proč jsi osamělý? Chceš abychom byli přáteli?“ Rozplakal jsem se, plakal jsem tak hlasitě, že mě slyšeli všichni sousedé. Bylo to poprvé, co mě po smrti rodičů někdo požádal o přátelství. To bylo to, co jsem potřeboval, o co jsem stál, nechtěl jsem soucit, kterým mě všichni zahrnovali. Já chtěl být pro někoho přítelem. Poté jsme se stali přáteli a každý den jsme si společně hráli. Čas utíkal rychle, protože jsem se bavil, neuvědomil jsem si, že je skoro jaro. Zeptal jsem se sněhuláka: „Odejdeš, až přijde jaro?“ Sněhulák nic neodpověděl, ale usmál se a zeptal se: „Co přijde, když sníh roztaje?“ Odpověděl jsem: „Voda.“ Ale sněhulák zavrtěl hlavou. „Jaro,“ řekl, „i když je to tvrdé, přijde jaro. Tak se neboj, jestli tu nebudu, protože v tvé nejtěžší době se budeme setkávat znovu.“ Slunce vyšlo a sníh tál a tál a sněhulák tál spolu s ním. Ze sněhuláka se stávala voda, ale já při pohledu na jasné slunce cítil, že přijde jaro a můj život bude jasnější. Uvidíme se příští zimu, příteli sněhuláku.

Richelle Tambahani 8. B

Pohádka o zimním skřítkovi

Bylo krátce před Vánocemi a zatím ještě nenapadl žádný sníh. Děti každé ráno chodily do lesa a nosily zvířátkům do krmelce seno a jablíčka. Jednoho dne se vydaly hlouběji do lesa a narazily na jeskyni ve skále. Rozhodly se, že jeskyni musí prozkoumat a vlezly dovnitř. Jeskyně byla velice rozsáhlá a děti se při prozkoumávání ztratily. Než se jim podařilo najít cestu zpět, venku začalo hustě sněžit a napadlo mnoho sněhu. Děti se nemohly z jeskyně dostat ven.

Děti začaly plakat, ale věděly, že je tatínek s maminkou určitě budou hledat a přijdou je zachránit. Aby jim nebylo smutno, postavily si ze sněhu malého skřítku. Tomu daly jméno Zimníček. Děti si se skřítkem povídaly, vypravovaly mu o domově, o Vánocích, o nazdobeném stromečku, který doma mají. Tak jim čas rychle utíkal a už jim tolik smutno nebylo.

A protože byly Vánoce a o Vánocích se dějí různá kouzla, skřítek ožil. Děti se nejdříve lekly, ale skřítek byl hodný a dětem z jeskyně pomohl. Cestou domů děti potkaly rodiče, kteří je už hledali. Divili se, jakého to děti mají kamaráda, ale byli šťastní, že jsou děti v pořádku. A protože byl Zimníček ze sněhu, udělaly mu děti před domem malou sněhovou jeskyni, kde mohl skřítek být, protože doma v teple by roztál.

Jakub Dlouhý 8.A

Zimní pohádka

Jednoho krásného zasněženého dne si Honza vzpomněl, že má jít se třídou na výlet za Santou. Honza byl obyčejný kluk, který uměl dobře hrát hokej. Ihned se vydal na cestu do školy, aby mohla třída vyjít na výlet. Když Honza přišel do školy, dozvěděl se, že každý od Santy dostane dárek. Vesele skákal radostí, když se dozvěděl tuto zprávu. Když celá třída vyšla ze školy, všichni se nemohli dočkat, až uvidí Santu a jeho pomocníky. Třída jela za Santou na kouzelných saních. Než tam dorazili, tak už musel být každý rozhodnutý o tom, co by jim měl Santa nadělit. Honza se rozhodl, že si bude přát hokejku na svůj oblíbený sport. Když tam dorazili, tak se celé třídě rozzářily oči krásou, protože tam byl obrovský vánoční strom, dárky a celé to tam bylo pokryto sněhem. Santa přiletěl saních a začal rozdávat dárky, které si Honza a jeho třída přáli. Honza dostal svoji hokejku a konečně už mohl hrát normálně hokej. Každý řekl Santovi přání, které se musí splnit do dalšího roku. Santovi pomocníci hrají na trumpety a ostatní tancují a házejí čepičky do vzduchu. Děti se tam koulovaly tím nádherným třpytivým sněhem. Santa rozdal dárky, sedl si na saně a řekl, že děkuje za tuto akci. Celá třída se rozloučila, sedla na saně a jela zpátky do školy.

Honzovi zazvonil budík a zjistil, že to byl celé jen sen. Podíval se potom do své skříně a viděl tam tu hokejku, o které se mu zdálo. Zazvonil zvonec a pohádka je konec.

Jan Žáček 8. B

Víly v zimním království

Bylo nebylo jedno zimní království, ve kterém žili víly. Byla to malá stvoření se špičatýma ušima a dlouhými lesklými vlasy. Žili v křišťálovém království obklopeném ledovými jezírky. Víly radostně běhaly po ledových zrcadlech, smály se a skotačily. A jak tak skákaly, jedna z víl se propadla do hlubin ledového jezera. Víly slyšely křik a volání o pomoc, uviděly kry na jezeře a zjistili, že malá princezna chybí. Rychle utíkaly a viděly malou ručičku, jak mávala z vody. Nastal chaos. Na břehu jezírka uviděly velkou větev, tu všechny víly popadly a utíkaly k díře. Volaly na princeznu, aby se ručičkou chytla větev, kterou ponořily do vody. Malá víla se snažila popadnout větev tak dlouho, až se jí to nakonec podařilo. Víly tahaly, tahaly a tahaly, až konečně se jim podařilo malou vílu vytáhnout z vody. Všechny víly měly radost, že malou vílu vytáhly a že se jí nic nestalo. Radostí se všechny víly objímaly. A pro příště si budou dávat pozor, až budou skotačit a veselit se na ledovém jezírku, kde by hrozilo propadnutí se do ledového jezírka.

Flavia Barbat 8. A

Zimní pohádka

Dny jsou krátké, noci zas dlouhé. Všude kolem nás jsou sněhové závěje, kterými se člověk prodírá jako proudem řeky. Všechny děti si užívají zimních radovánek a ti starší jsou doma u krbu s horkým čajem. Zima s sebou však přinesla i mraky, velké šedé mraky, které nepropustí jediný paprsek. Všude kolem je tma. Tato zima s sebou nepřinesla jen šedé mraky, ale také podivnou atmosféru, jako by se ze světa vytratila radost. Děti se sice smějí v závějích sněhu, ale jakmile odejdete dál od lidí, máte pocit úzkosti a smutku. Radost jako by zmizela. Slyšíte jen podivné zvuky a kolem vidíte létat krkavce. Létají na pole, kde jsou ve velkých hejnech, a slyšíte jejich krákání. Nahání to docela hrůzu, že? Večer šly všechny děti zase domů ohřát se ke krbu. Chodily po skupinkách, které se postupně rozdělovaly na menší, až byli všichni doma. Elena a Adam bydleli až na konci vesnice u polí. Viděli, jak všude jsou krkavci, a přišlo jim to zvláštní, tak se šli podívat na pole, co se to děje. Na poli se krkavci slétli do hejna a z hejna se stala černá postava, která měla černý plášť a neměla nohy. Elena a Adam se vyděsili a oba utekli domů. Ráno Elena volala Adamovi a říkala mu, že v noci vůbec nemohla usnout, když konečně usnula, hodinách, měla ošklivou noční můru. Adam také. Dohodli se, že si dají sraz u Eleny před domem, hned po obědě a půjdou se tam podívat. Šli tam a zase viděli tu černou osobu. Tentokrát nebyla jedna, ale byly tři. Děti se bály, ale rozhodly se, že budou postavy sledovat, aby zjistily, co jsou zač. Adam šel první a za ním hned Elena. Oba měli nahnáno, ale řekli si, že to za to stojí, že musí zjistit, co to je. Po asi tak dvou kilometrech přišli na další pole, kde byly stovky podobných postav. Zjistili, že je to cosi, co vysává radost a štěstí. Báli se, ale šli k tomu. Pořádne to pozorovali a řekli si, že pokud se to dalo dohromady, musí se to zas dát od sebe. Chvilku přemýšleli a pak je napadlo vzít kameny a prohodit je těmi obludami. Začali se tedy strefovat. Jak- mile kámen proletěl obludou, obluda zmizela a byli zase krkavci. Chvíli to trvalo, ale povedlo se to u všech. Když zmizela i poslední obluda, začalo svítit sluníčko, mraky zmizely a zase byl všude slyšet dětský smích a všude byla radost.

Elena i Adam se vrátili a hned běželi pro boby a šli si hrát s ostatními do závějí sněhu.

Barbora Šelepová 8. A

Kočí slzy

Jednoho sněžného vánočního dne večer dostala pod stromeček malá holčička koťátko.

Kotě se holčičce moc líbilo, ale neměla na něj čas. Jednoho dne se rodiče naštváli, protože jim kotě počůralo koberec. Tak ho dali k popelníci, protože už to nezvládali. Holčička si kotěte nevšímalá, tak už to dál nešlo. Rodiče kotě odnesli a nechali ho tam. Kotě bylo malinké, takže by do dvou dnů zemřelo. Naštěstí ho někdo odvezl do útulku, aby se o něj postarali. O kotě se tam postarali, ale jemu se tam nelíbilo, bylo tam opuštěné. Jednoho dne přišla milá rodina, kotě se jim líbilo, tak si ho vzali. Na začátku se kotě bálo, ale potom si zvyklo a žilo šťastně. Pojmenovali ho Kočí slzy.

Barbora Kolihová 6.A

Jednoho krásného sněhově slunečného dne Honzík a Terezka hráli na telefonech.

Mamince se to nelíbilo, že v takhle hezkém dni sedí a koukají na telefony, a tak je poslala ven si postavit sněhuláka. Dětem se to nelíbilo, ale nechtěli se hádat, protože to bylo stejně zbytečné. Děti se naštvane oblékly a vyšly ven.

Honzík a Terezka už měli tvar sněhuláka, a tak si šli pro hrnec, mrkev a uhlíky (které dostali od čerta). Terezka už dala sněhulákovi uhlíky a hrnec a Honzík zrovna teď zapichoval mrkev a zvolal: „Konečně si zase můžeme sednout a hrát na telefonech.“

Už byli ve dveřích a najednou Terezka zakřičela: „Ten sněhulák se pohnul.“

Honzík řekl, že se jí to jen zdá. Ale měl taky pocit, že viděl toho sněhuláka pohnout se, chvíli stál ve dveřích a pak se odvážil jít se podívat blíž.

Už se ho chtěl dotknout, ale ten se zrovna otočil a hezky pozdravil: „Ahoj,

já jsem sněhulák Péťa.“ Honzík vyskočil strachy a začal koktat: „Ahooojj, jjjjááá jseemm!“

„Hooonnzíkkk, těší mě,“ odpověděl sněhulák. Honzík se divil a zavolal na Terezku.

Terezka přišla a řekla: „Já ti to říkala, Honzíku, jo a já jsem Terezka. Sněhuláku, a jak se vlastně jmenuješ?“

„Jmenuji se Péťa. Budeme si spolu hrát?“ zeptal se sněhulák. „Jo, klidně. Tak my si doběhneme pro telefony.“

„A to je co za hru, nějaká běhací nebo schovávací??“ ptal se sněhulák.

Terezka se diví a ptá se sněhuláka: „Ty myslíš, že telefon je hra??“ „No, co to teda je, ten telefon? ptá se sněhulák.

To je elektronický přístroj, odpověděl mu Honzík. To se ale sněhulákovi nelíbilo, a tak se zeptal, jestli by si nemohli zahrát třeba na babu.

„Neboj, bude tě bavit se na nás koukat, jak hrajeme,“ řekl Honzík. Děti si šly domů pro telefon. Terezka s Honzou vyšli po nějaké chvíli ven a diví se, kde je sněhulák. Terezka si pak povzdychla a řekla, že asi roztál. Honzíku: „Kéž bychom tu s ním byli a nešli si pro ten blbý telefon.“

Celý zbytek dne pak stavěli sněhuláka, který by mluvil, a litovali toho, že kvůli telefonu promeškali dobrého kamaráda. Celou zimu stavěli sněhuláky, ale nikdy už žádný nemluvil a nepohyboval se jako sněhulák Péťa.

Hubert Kleník 6. B

První zimní den

Bylo nebylo, za devatero zamrzlými oceány a devatero horami byla země jménem Ari.

V té zemi nevěděli, co je zima, natož že existuje nějaký sníh.

Jednoho dne do té země přišla stará paní a začala se ptát: „Kde je váš král? Musím mu něco vyřídit.“ Lidé se usmáli a ukázali na ceduli s šipkou a řekli: „Tudy musíte jít, ale pozor, bude to dlouhá cesta.“ Stařena se jen usměje a jde dál.

Po dlouhé cestě je konečně před hradem, ale když chce projít přes bránu, zastaví ji strážníci. „Co tu chcete, stařenko, sem se nesmí. Ale pánové, že byste nepustili starou paní?“ Strážníci se na sebe podívají a řeknou: „Ale jen na chvíli, král má povinnosti.“

Hrad byl tak velký, že se stařenka málem ztratila. Potom chodila po chodbách jako splašená, jen aby našla krále, ale král nikde. Najednou uvidí velké, řekl bych, až obrovské zlaté dveře. Stará žena zatáhne za krásnou kliku a dveře pomalu otevře. Král sedící na trůnu a tvrdě pracující se zamračeně podívá na ženu. „Co tu chcete stařeno?!“

Stařena dělá, jako by ten králův výraz neviděla a povídá:

„Králi, žene se sem strašlivá bouře, měli byste se všemi poddanými odejít do království Merod.“

„Nikdy!“

Stařena se otočí a řekne: „Já vás varovala.“

Odešla, potom uběhlo mnoho dní, ale nic se nestalo. Král si myslel, že to, co řekla, byl jen výmysl. Jednoho dne ale došly zásoby jídla v celém království, nikdo nevěděl jak.

V půlce dne začala být zima a tma, večer začalo něco bílého a nevinného padat z oblohy. Byl to sníh, ale to nikdo nevěděl.

Na království se hnala chladná a mrazivá vichřice, vypadalo to, jako kdyby se bůh najednou rozhodl, že všechny životy skončí. Ta bouře byla ohromná a tmavá. S lidmi pohybovala jako s figurkami. Rychle se blížila k hradu a ani zlatá brána ji nezastavila.

Králi došlo, že měl stařenu poslechnout, a tak jen těsně před smrtí zašeptal: „Prosím všechny bohy, ať zachrání mého jediného syna.“

Bohové se nad tím nevinným tvorem slitovali, seslali stařenu na pomoc nemluvněti.

Poté bouři nic nezbylo, jen kopce sněhu a po oceánu plavaly kusy ledu. Přežilo jen nemluvně v náručí staré paní. Možná tu zem teď znáte pod jiným jménem, myslím, že se jí říká Antarktida.

Silvie Rubešová 6. B

Vánoce

Ach, Vánoce, zasněžená noc, všichni v mém městě to oslavovali. Všichni, kromě mě. Tím chci říct, že já neoslavuji. Moji rodiče a prarodiče jsou dole, ONI oslavují, já ne. Raději trávím čas sám ve svém pokoji čtením knih o zločinech a vraždách, protože to jsou mé zájmy. Nikdo z mé rodiny se o mě opravdu nestará, ale to je v pořádku, to mi vyhovuje. Jediná osoba, která se o mě stará, je moje matka, v podstatě se stará o všechny, je to nejlaskavější člověk v celé rodině. Nelíbí se mi, že je moc milá, štvě mě to. Slyšel jsem, jak mluví o vrahovi na útěku. V našem městě? Báli se, že se jim něco stane, nebo dokonce zemřou. Zemřou, Zaslechl jsem, jak moje máma říká, že se o mě bojí. Páni, to je hezké slyšet. Každopádně jsem se podíval z okna, abych viděl město plné sněhu, bylo to nádherné. Velmi krásné. Byly tam děti, které si hrály se sněhem, některé házely sněhové koule, některé vyráběly sněhuláka a jiné ze sněhu stavěly celý hrad! Působivé. Četl jsem knihu, pokoj tmavý, svíčky na stole vedle mě. Ticho a klid. Můj pokoj byl plný knih o zločinech, bylo to jako malá knihovna. Seděl jsem v houpacím křesle, usrkával čaj, četl a díval se z okna. Moje kočka mi seděla na klíně a spala. Mně to vůbec nevadilo. Všichni si šli rozbalit dárky, ale než to udělali, přišla za mnou maminka s dárky, nebylo jich tolik, ale byl jsem rád. Dala dárky přede mě, pak jsem jí poděkoval, usmívala se, šla pryč a zavřela za sebou dveře. Když jsem sáhl po dárkách, položil jsem rozečtenou knihu na stůl. Dárkem byly knihy o nedávných zločinech a vraždách. To mě rozesmálo. Položil jsem nové knihy na stůl, popadl jsem tu aktuální, kterou jsem četl, a vrátil se ke čtení. Z dálky jsem slyšel, jak jsou moji mladší sourozenci hlasití, možná dostali, co chtěli.

Ani Pham 6. A

Pohádka O statečném Janovi a krásné Alence

V jedné vesničce v malé chaloupce žila macecha a její dvě dcery Linda a nevlastní Alenka, tu posílala macecha každý den pro vodu k potoku. Jednou se potkala s Janem z druhé vesnice, ten se do Alenky ihned zamiloval a ona do Jana také. Macecha Alence večer řekla, že Linda se bude vdávat a vezme si za muže bohatého Jana z vedlejší vesnice. Alenka celou noc proplakala. Ráno se ale v domě objevil starý černokněžník Bulák a požádal o Alenčinu ruku. Macecha souhlasila, ale Alenka za žádnou cenu si černokněžníka nechtěla vzít. Protože jej dvakrát odmítla, potřetí se černokněžník Bulák rozhodl, že když nechce jeho, nedostane nikoho. Alenku před zraky macechy i před udivenou Lindou unesl na Ledový zámek. Když Jan přišel na námluvy, tak jej zajímalo, kde je Alenka. Macecha mu řekla, že mu dá Lindu a že Alenku unesl starý černokněžník Bulák a nechal jim za ni truhlu s pokladem. Jan řekl: „Já jsem se rozhodl, že si vezmu Alenku, tak mi řekněte, kde je.“ A macecha mu opět odpověděla, že si Alenku odnesl černokněžník. Jan řekl: „Lindu nechci, nemám ji rád.“ A odešel. Poté si vzal velkou hůl a nasedl na svého klokana a doskákal k velkému vrcholu, kde byl Ledový zámek. Jan vylezl na horu a na balkón Ledového zámku, kde ve vnitřní části zámku černokněžník uvěznil Alenku v ledové kleci. Černokněžník Alence řekl: „Alenko, vezmi si mě a já Tě udělám nesmrtelnou.“ Ale Alenka odmítla a řekla: „To se radši utopím.“ Jan to celou dobu

poslouchal a šel na černokněžníka. Černokněžník se otočil a viděl Jana, jak drží hůl, černokněžník Bulák se ho zeptal: „Co tu chceš, ty bídný červe?“ Jan nebojácně odpověděl: „Přišel jsem si pro Alenku.“ Černokněžník se zachechtal a řekl: „Můžeme si o ni zahrát. A co nabídneš ty, když prohraješ?“ Jan řekl: „Sebe, když prohraju, budu tady sloužit.“ Černokněžník souhlasil, že když Jan vyhraje, dostane Alenku, ale když prohraje, mu bude do smrti sloužit. Černokněžník hodil tři kostky, na kterých byly dvě šestky a jedna pětka. Jan vzal kostky a udeřil do nich velkou holí. Kostky se rozlétly na všechny strany a na každé byla šestka. Jan vyhrál nad Bulákem, celý zámek se v tu chvíli roztekl a černokněžník se vypařil. Jan vzal Alenku do náruče a na klokanovi odskákali domů. Tam na ně čekala koala, která uvařila oběd, a Jan s Alenkou začali chystat svatbu. Na macechu zapomněli a už ji nikdy neviděli, protože černokněžník Bulák s sebou vzal i macechu s Lindou.

Marek Tichý 8. A

Zimní příběh

Ráno jsem se probudila a uviděla padat venku bílé vločky. Rozhodla jsem se jít s mým psem Dýdou na procházku do lesní rokle. Po sněhu nám to pěkně klouzalo a Dýdě se to moc líbilo. Šly jsme dolů po cestě až k potoku. Dýda aportovala klacky a míček, který nosíme s sebou. Na druhé straně potoka Dýda uviděla jiného psa. Rozběhla se za ním přes potok a vůbec ji nevadilo, že je mínus pět stupňů. Neodhadla ani sílu ledu, takže uprostřed potoka se probořila. Přesto vesele pobíhali s kamarádem sem tam po tenkém ledě. Ke mně se vrátila až po můstku, který je kousek po proudu potoka. Domů jsme se vracely do kopce. Když jsme se přišly a já jí utírala tlapky, zjistila jsem, že má úplně zmrzlou srst. Asi jde s dobou a otužuje se v ledové vodě.

Veronika Sirová 8. B

Zimní pohádka

Jednou ráno jsem vstala a napadl sních. Byla zima. Vzala jsem si rukavice a šla ven stavět sněhuláka. Stavěla jsem ho celý den, a tak byl pomalu větší než já. Když už byla tma, šla jsem domů. V noci mě probudilo zářící světlo před domem, a tak jsem se šla podívat, co to je. Byl to můj sněhulák, který byl najednou živý. Řekl mi, ať jdu za roh domu se podívat co tam je. Byly to velké sáně se soby a sněhulák mi řekl, že tam nastoupíme a pojedeme k Santovi na návštěvu. Jeli jsme dlouho, ale pak jsme zastavili u velkého hradu ze sněhu. Sněhulák otevřel a přivítal nás Santa. Udělal nám prohlídku celého hradu. Všude pracovali elfové a víly na vánočních dárcích. Jeden elf mi přinesl dárek, když jsem ho rozbalila bylo něco špatně. Seděla jsem totiž ve své posteli a všechno byl jenom sen.

Eliška Pichlerová 8. B

95. číslo Smetánka, školního literárního časopisu dětí ze ZŠ Na Smetance v Praze 2,
vychází v červnu 2021

Téma: Zimní pohádka

Elektronické zpracování: Mgr. Petra Nováková

Vydávání řídí: Mgr. Zuzana Ryšánková